

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XXIX. ÉVFOLYAM

8. SZÁM

1984. AUGUSZTUS

ÁRA: 1,50 FORINT

Csatlakozások a kongresszusi és felszabadulási munkaversenyhez

Kutatók a szolgáltatás javításáért

A Posta Kísérleti Intézet szocialista brigádjainak vezetői augusztus 1-én rendkívüli brigádvezetői tanácskozást tartottak. A megbeszélés egyetlen napirendi pontja a Budapesti Kábelfenntartó Üzem Felszabadulási szocialista brigádjának felhívása nyomán a XIII. pártkongresszus tiszteletére kezdeményezett munkaversenyhez való csatlakozás volt. Elsőként az állami-díjas Integrált szocialista brigád vezetője, *Szentannai Péter* szólalt fel:

— A brigád eddigi tevékenysége a szolgáltatások minőségének javítására irányult. A brigád felajánlja, hogy korszerű elektronika alkalmazásával olyan kiegészítő eszközöket fejleszt, amelyekkel a meglevő berendezések széles körű gyakorlati alkalmazását teszik lehetővé. Vállalja, hogy szorosabbá teszik kapcsolataikat a postaszervek társbrigádjaival, hogy egyrészt közvetlenül megismerjék és a fejlesztés során felhasználhassák a karbantartók, üzemeltetők sokéves tapasztalatait, másrészt elősegítsék a berendezések mielőbbi gyakorlati alkalmazását.

Az Integrált brigád kezdeményezése nyomán az intézet valamennyi brigádja bejelentette csatlakozását a kongresszusi munkaversenyhez. A hozzászólók számos kézzelfogható felajánlást is tettek. Ezek között szerepelt például:

● a távbeszélő-központok meddő forgalmának csökkentésére mikroprocesszoros adatgyűjtő, kiértékelő berendezése-

ket fejlesztenek (Integrált brigád, Szentannai);

● az előfizetők gépi beszédvel való tájékoztatására — a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság Bánki Donát szocialista brigádjával kötendő szocialista szerződés keretében — terven felül további berendezéspéldányt építenek (Békésy brigád, Szabó);

● a góckörzeti távbeszélőhálózat vezeték nélküli rendszerekkel való fejlesztésének elősegítésére a korszerű kutatási eredmények felhasználásával, a területi postaigazgatóságokkal az eddigieknél is szorosabban illeszkedő tervezési módszereket dolgoznak ki (Szabad elektromos brigád, Bali);

● segítséget nyújtanak a kábeles televíziózás hazai bevezetése műszaki problémáinak megoldásához (Szinkron brigád, Ökrösné);

● az erőáramú befolyásolás vizsgálatával és a kábelhálózati korrózió okainak felderítésével kapcsolatos terven kívüli feladatokat megoldják (Március 15. brigád, Révész);

● a számítógépes hálózattervező programok közhasznúvá tétele végett módosításokat, kiegészítő programokat készítenek. (Váraljai brigád, Kolláth);

● a Budapesti Postaigazgatósággal való együttműködés keretében 50 PKI-fejlesztésű bélyegzőgép műszaki átvételében közreműködnek, továbbá 10 érmeszámológéphez importot kiküszöbölő elektronikát készí-

tenek. (Jurij Gagarin brigád, Tahy);

● a Budapest 72. postahivatalban üzembe helyezett PKI-fejlesztésű, dispécserrel támogatott rendszert több hónapig felügyelik (Bolyai brigád, Szikszainé);

● a kutatást támogató brigádok az intézet belső munkájának gazdaságosabbá, hatékonyabbá tételére tettek javaslatokat.

A felszólalások után megkértük *dr. Sallai Gyula* igazgatót, foglalja össze az elhangzottakat.

— Az utóbbi hónapokban a brigádvezetői tanáccsal, valamint a párt- és társadalmi szervezetekkel karöltve több alkalommal foglalkoztunk az intézetben 15 szocialista brigád részvételével folyó munkaverseny színvonalasabbá tételének lehetőségeivel, valamint a felszabadulási munkaversenyre tett felajánlások értékelésével. A felszabadulási munkaversenyre vonatkozó felhívásunk mottója a posta gazdaságosságának és a szolgáltatások minőségének javításához való kutató-fejlesztői hozzájárulás volt. Felhívásunkhoz az intézet összes brigádja csatlakozott, kézzelfogható felajánlásokkal, amelyek kiterjedtek importmegtakarítási feladatokra, az üzemvitel és -fenntartás hatékonyabb megszervezésére, gazdaságos felújítási eljárásokra stb.

— Ezek után úgy vélem, hogy a Budapesti Kábelfenntartó Üzem kezdeményezése nem véletlenül talált nálunk

termékeny talajra. A XIII. pártkongresszus tiszteletére kezdeményezett mozgalom többek között a minőség javítását helyezte előtérbe. Ez azon területek egyike, amelyen egy postai kutató-fejlesztő hely mindig kell hogy újat, többet tudjon felmutatni, támogatva ezzel — lehetőség szerint minél közvetlenebbül — a szolgáltatást, emelve színvonalát, enyhítve munkaerőgondjait, csökkentve a beruházás, a beszerzés nehézségeit. Nem véletlen az sem, hogy az Integrált brigád lépett fel kezdeményezőként, amely a hálózat figyelésére kifejlesztett berendezéseiért érdemelt ki magas állami kitüntetést néhány éve.

— A kezdeményező és az összes csatlakozó brigád kiegészítő felajánlása, úgy érzem, újra azt mutatja, hogy a műszaki fejlesztés oldaláról tudjuk és szándékozunk segíteni a Magyar Postát gondjainak enyhítésében. A felajánlások előmozdítják azoknak a korszerű eszközöknek, eljárásoknak a fejlesztését, amelyek a nagy értékű postai berendezések hatékonyabb kihasználását, biztonságosabb üzemeltetését, kevesebb előmunkát igénylő karbantartását, a hibák gyorsabb elhárítását, valamint a felhasználóhoz közel álló tervezési módszerek elterjedését segíthetik elő. A brigádok jól látják, hogy mindez csak a postaszervek tapasztalatainak felhasználásával, a velük való szoros együttműködésben valósulhat meg.

— sic —

A postaforgalomban is vannak tartalékok

A postások zöme tud arról, hogy szocialista brigádjaik az év elején annak rendje és módja szerint megtették munkafelajánlásukat. A szokásos évi felajánlások bővültek a felszabadulás 40. évfordulójának tiszteletére tett felajánlásokkal. A verseny kiszélesedett azóta, hiszen egyre újabb felajánlások érkeztek az MSZMP 1985 tavaszán összeülő XIII. kongresszusának megünneplésére, s ettől a mozgalomtól a postások sem maradtak távol.

A lelkesedést mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy Pécs 1 postahivatalban kerekasztal-beszélgetést szervezett számunkra *Balázsné Szűcs Éva*, az igazgatóság munkaverseny-előadója. Beszélgető partnereink rajta kívül *Dezse Ferencné*, a meghívás elnöke, a Rózsa Ferenc szocialista brigád tagja, *Adamovits Sándorné*, szintén a brigád tagja, *Jäger Ádám* távirati csoportvezető, az szb termelési felölőse, a Hámán Kató szocialista brigád képviselője, *János*

Tibor hivatalvezető-helyettes, és *Tavaszi József*, a tszb munkatársa.

Balázsné adta át a dokumentumot, amely lényegében beszélgetésünk alapját szolgálta:

FELAJÁNLÁS

Pécs 1 megyei postahivatal szocialista brigádjai hagyományaikhoz hűen felajánlást tesznek az MSZMP kongresszusának tiszteletére.

1. Fő feladatunknak tartjuk a közönségszolgálat javítását, a helyes szolgálati magatartást, ami a II. félévben a panaszok számának csökkentésében nyilvánuljon meg.

2. A szabadságok zökkenőmentes és teljes kiadásához minden segítség megadunk.

3. A hivatal hírlap nélküli árbevételét a lebontott tervhez képest 1 százalékkal növeljük, ez 1984-ben 2 650 000 forintot jelent.

4. A totó- és lottószelvény-értékesítés évi tervét 10 százalékkal túlteljesítjük.

5. A hírlap forinttervét 0,2 százalékkal túlteljesítjük megyei szinten (340 000 forint).

6. Az előfizetői állományt 1 százalékkal (3800 példány, ebből Népszabadság 800 példány) növeljük a megyében.

Pécs, 1984. július 11.

Pécs 1 postahivatal szocialista brigádjaihoz a felhívást előterjesztette:

Schäffer Károly brigádvezető
Rózsa Ferenc szocialista brigád

Szakszervezetek a békéért

A X. szakszervezeti világkongresszus 1982-ben Havannában szeptember 1-ét a béke és a leszerelés harci akciónapjává nyilvánította, azzal a céllal, hogy a világ szervezett dolgozói ezen a napon ismételten hitet tegyenek békéjükért, álljanak ki a fegyverkezési hajszá és ennek minden politikai, gazdasági következménye ellen.

Az SZVSZ szakosított nemzetközi szövetségei ezért év-ről évre felhívással fordulnak mind a tőkés, mind a szocialista, mind pedig a fejlődő országokban működő szakmai szervezeteikhez, mozgósítsák tagságukat a béke és a leszerelés akciónapjára, valamint az ENSZ béke és leszerelési akcióheteire. A Közalkalmazottak és Rokonszakszmák Dolgozóinak Nemzetközi Szövetsége által kibocsátott felhívást az alábbiakban közöljük.

Szeptember elsejének, mint a béke és a leszerelés hagyományos nemzetközi akciónapjának még inkább, mint az eddigi években, alkalom kell szolgálnia az összes dolgozók nagyarányú mozgósításához, hogy egyesült erővel szálljanak síkra a békéért, a leszerelésért, a békés egymás mellett élésért.

A népek békére törekednek; a háborús veszélyt végleg el kell hárítani. Mégis, a nukleáris háború veszélye még ebben az évben is súlyosbodott, és a fegyverkezési verseny fokozódott.

A NATO tagországai, alávetve magukat a Reagan kormány vezette amerikai imperializmusnak, elhatározták és megkezdtek a nukleáris robbanófejjel ellátott Pershing II rakéták telepítését több nyugat-európai országban. Ez a provokatív döntés rendkívül veszélyes, és kiváltotta a Varsói Szerződés országainak ellenlépését.

Újra meg kell teremteni a bizalom légkörét, hogy megállítsák az eszkalációt, csökkentés a feszültségeket, mert a fegyverek egyre gyorsabbakká, pontosabbakká és gyilkosabbakká válnak, és minél rövidebb a riadó ideje, annál inkább növekszik a nukleáris háború kockázata.

Ez a helyzet megköveteli mindazoknak az erőknél a mozgósítását, amelyek az élethez való jog és a béke híveinek vallják magukat.

Ezért felhívjuk a szervezett dolgozókat, hogy szeptember 1-én foglaljanak állást amellett, hogy

— meg kell állítani a rakéták Európában való telepítését, illetve ki kell vonni őket a földrészről;

— be kell fagyasztani mindenfajta tömegpusztító nukleáris, vegyi vagy bakteriológiai fegyver gyártását, kikísérletezését és telepítését;

— az atomhatalmak vállaljanak kötelezettséget arra, hogy nem használják elsőként nukleáris fegyvereket;

— a NATO és a Varsói Szerződés országai kössenek meg nem támadási szerződést;

— hozzanak létre atommentes övezeteket Európában és a világ más részein;

— állapodjanak meg az egyidejű, fokozatos és ellenőrzött nukleáris leszerelésben az érdekelt országok biztonságának, függetlenségének és szuverenitásának tiszteletben tartásával.

Szövetségünk, a Közalkalmazottak és Rokonszakszmák Dolgozóinak Nemzetközi Szövetsége azt kívánja elérni, hogy 28 millió tagja részt vegyen a békéért és a leszerelésért folytatott harcokban és akciókban, és különösen azt, hogy az 1984. szeptember 1-i nemzetközi akciónapot sikerre vigye.

Jogos követeléseik védelméért, nevezetesen a közhivatalok megszüntetése és magánkézbe adása elleni tiltakozásukat, a foglalkoztatottságért, a vásárlóerőért és a szakszervezeti, valamint a szabadságjogokért folytatott akciókat szorosan kössék össze a békéért és a leszerelésért vívott harccal.

A béke megőrzése, a leszerelés, és a békés egymás mellett élés azt jelenti, hogy lehetőséget nyertünk arra, hogy azt a hatalmas anyagi és szellemi gazdagságot, amelyet ma a fegyverkezési versenyre fordítanak, a gazdasági és szociális fejlődésre használják, hogy a közhivatalok teljesen ki tudják elégíteni a lakosság szükségleteit, hogy a fejlődő országoknak rendelkezésükre álljanak a szükséges erőforrások az éhség, az irástudatlanság, az elmaradottság, az állandó nyomor elleni küzdelemhez.

Együtt az összes békeszerető erővel, mindazokkal, akik meg akarják óvni az emberiség jövőjét, tegyünk 1984. szeptember 1-ét az egységes béke- és leszerelési akció nagy napjává!

A Közalkalmazottak és Rokonszakszmák Dolgozóinak Nemzetközi Szövetségének Titkársága

(Folytatás a 2. oldalon)

Csatlakozások a kongresszusi és felszabadulási munkaversenyhez

(Folytatás az 1. oldalról)

— A mi brigádunk ösztintén örült az új lehetőségeknek — válaszolta Dezse Ferencné, a Rózsa Ferenc brigád tagja. — Már évek óta pályáztunk a magasabb elismerésre, de úgy éreztük, hogy a hírlap valahogy mostoha gyereke a klaszszikus postának. Az újabb felajánlások talán meghozzák a sikert.

— Tevékenységünk eddig is igen sokrétű volt — vette át a szót Adorévits Sándorné, a brigád másik tagja. — Dolgozóink, akik gyakran járják a vidéket, vállalták, hogy segítik, betanítták a kishivatalok új dolgozóit. A Népszabadság kiemelten kezelt terjesztése mellett csatlakoztunk Újpest 1 postahivatal felhívásához, és részt veszünk a Népszava-kampányban.

— *Hogyan járulnak hozzá a megemelt hírlapbevételei terhez, illetve meddig lehet az előfizetők számát növelni?*

— Még mindig vannak különböző lehetőségeink — szólalt meg ismét Dezse Ferencné. — Szinte önálló művelődéspolitikai tevékenység a lapterjesztés. Megengedjük például, hogy kis falvakban néhány lapból nagyobb legyen a remittenda. Így ismerkednek a lappal, kapnak kedvet a belátogatók. Ugyancsak vállaltuk 10 ezer lap eladását. Munkánk fontos része a magyar nyelvű szovjet lapok előfizetői példányszámának növelése. Erre a brigád szervezésével foglalkozó tagjai egyénenként is vállaltak tetteket. Ugyancsak fontos vállalkásunk, hogy az 5 százalékos remittendát ne lépjük túl.

— *Van-e valami közös a posta két igen eltérő munkaterületén dolgozó Rózsa Ferenc hírlapos és a Hámán Kató távirász szocialista brigád munkája között?* — kérdeztük Jáger Ádámné, a táviráscsoport vezetőjét.

— Bizonyára van — felelte —, hiszen a mi vállalkásaink is a munka fokozott javítására irányulnak. No, és mi is foglalkozunk hírlapszervezéssel, ami nem éppen általános egy távirásbrigád esetében.

— *Milyen új felajánlásokat tett a brigád a kongresszusi munkaverseny tiszteletére?*

— Vállaltuk, hogy az RK és RSZ jelű táviratok népszerűsítésével 1 százalékos bevételnövekedést képezzünk. Létszámkiegészítés nélkül pótoljuk a szabadságolást és a 3 hónapos balatoni kirándulás miatt kiesettek munkáját. Tovább népszerűsítjük a H-táviratokat, és folytatjuk a vállalati telexkezelők betanítását.

A brigádok képviselői ezután az évek óta folyó nagyon hasznos kulturális és szociális tevékenységüket mutatták be. Helyszűke miatt távirati stílusban: intézeti gyerekek támogatása, parkrendezés (a helyi városszépítő egyesülettel való szerződés keretében), nyugdíjas-találkozó szervezése, színház, mozi, kirándulás. A bakócai gyermekotthon támogatása külön kikket kíván.

A beszélgetést a szoros napi-rend miatt kellett csupán félbeszakítani, de abban a reményben búcsúztunk, hogy a sok munka bizonyára gyümölcsozódik majd.

*

Tavaszi József, a tszb munkatárs fiatal korát meghazudtoló nyugalommal hallgatta végig a fenti társalgást. Pedig látszott rajta, hogy szívesen bekapcsolódna. Utunk következő állomása. Mohács felé haladva volt alkalom arra, hogy őt is megkérdezzem:

— *Mit tesz a pécsi tszb azért, hogy a munkaverseny sikeres legyen?*

— Az első perctől fogva a legszélesebb körben propagáltuk az új versenymozgalmat.

A szakszervezeti bizottságokon keresztül tájékoztattuk a dolgozókat terveinkről, feladatainkról. De ezeken felül külön versenyt is indítottunk, olyat, amely véleményünk szerint hatékonyan segítheti a színvonalasabb szolgáltatói magatartás kialakítását. A fiókposták, a kishivatalok, a körzetmesterségek, garázsok és raktárak részére meghirdettük *A Pécsi Postaigazgatóság Tiszta Hivatala és A Pécsi Postaigazgatóság Tiszta Üzemegysége* versenyt.

— A kongresszusi és felszabadulási munkaverseny résztvevőit új jutalmazási formákkal is ösztönöznünk kívánjuk. Az új címek elnyerőit az oklevél és a pénzjutalom mellett külföldi és belföldi nyaralással jutalmazzuk.

*

Az új lendületet vett munkaverseny-mozgalmunk kétségtelen tényeit Mohács 1 hivatalban tárják eléünk. A hivatal vezetője, *Balatoni Sándor*, nemcsak szókimondó magatartásáról híres, hanem arról is, hogy amit mond, annak hitele van, széles látókörrel tanúskodik, a posta gondjait ismerő, a megoldást kereső nyugtalan lélekről árulkodik.

— *Mit tud tenni egy nagy hivatal vezetője a munkaverseny tartalmasabbá tételéért?* — kérdeztük tőle.

— Természetesen támaszkodni tud rá, és igényelni azt. Csodálatos erő, találékonyság és segítőkészség jellemzi ezt a mozgalmat. Van nálunk távbeszélő ifjúsági brigád, amelynek lendülete magával sodorta azokat is, akik nem tagjai. De van itt — és nem hiszem, hogy az országban túl nagy a számuk — a rendszeres helyettesekből alakult brigád is. Úttörő vállalkásaik egyike, hogy a kishivataloknál kimutatják a 3 percnél hosszabb telefonbeszélgetést is. Ez a bevételről ezeket hoz. Vállalták ezenkívül, hogy betegség esetén nem lesz a területükön zárva tartó hivatal. Nekik igen nehéz volt a helyzetük, hiszen a semmiből kellett teljesítenő feladatokat megfogalmazniuk.

— *A hivatalvezetőnek, akinek támogatnia kell ezt a mozgalmat, örködni is kell annak tisztasága fölött, vigyázni arra, hogy a vállalkások mindig elérhető célokra irányuljanak.*

— Ezért a vállalkások előtt mindig leülünk a vezetőikkel, és megbeszéljük a hivatal, a posta előtt álló legfontosabb feladatokat — kapcsolódik a beszélgetésbe *Sirok Ferenc*, a Petőfi kézbesítő szocialista brigád vezetője, aki 20 éve tagja a brigádnak. — Bizony, a mozgalmat első tíz éve könnyebb volt, ma már nehéz újabb és újabb vállalkásokat tenni. Sokat vitázunk egymás között az új lehetőségekről.

— *Voltak-e pótvállalásaik?* — kérdeztem a brigád vezetőjét.

— Természetesen voltak. A kongresszusi verseny tiszteletére külön felemeltük a totó-lottó eladási tervünket 100 ezer darabbal. Vállaltunk 5 új Népszabadság-előfizetőt is. És feladatunk a tv-előfizetők felkutatása is.

*

Mohácsról távozóban újra Tavasz József veszi át a szót.

— Bizunk abban, hogy Mohács és Pécsen kívül is lesz annyi alulról jövő új gondolat, őszinte kezdeményezés, hogy ez a egyszerű mozgalom újra virágozzék. És bízunk abban is, hogy a vezetők mindenütt hasonlóképpen támogatják a kezdeményezéseket, és támaszkodnak a dolgozók lelkesedésére, megbízhatóságára.

A tapasztalatok Baranyában ezt a reményt táplálják bennünk.

— Áts —

Nem búcsúként

Sok sikert újabb megbízatásához!

Meglehet, mint postai vezetőt már nem üdvözölhetjük körünkben dr. Palotás Magdát, a Magyar Posta eddigi munkaügyi és szociálpolitikai igazgatóját, a vizionálás örömről azonban nem mondunk le.

Jó partnerünkől válunk meg. Szakszervezetünk vezetőtestületi ülésén ügyrend szerint a postát, szíve mélyén a postásokat képviselte, s a két szerep ésszerű, szépen csengő álláspontban jutott kifejezésre.

Életútja szép példája annak, hogy a nép gyermekeit a felszabadulás előtt nem képességeik hiánya, hanem társadalmi helyzetük fosztotta meg a tanulástól és az érvényesüléstől.

Néhány esztendei mozgalmi és postai munka, majd a párt iskoláján folytatott tanulmányok után az akkori Postaügyi Minisztérium dolgozója lett. A hivatali teendőkkal párhuzamosan betöltött szakszervezeti tisztség mellett tovább tanult, és sikeres előmenetel közben diplomát is szerzett. Előbb a titkárság (ma jogi és igazgatási szakosztály) vezetésére kapott megbízatást, rövid időn belül azonban vezérigazgató-helyet-

tessé nevezték ki. A postás dolgozóktól és szakszervezetektől azonban nem távolodott el, időközben tagja volt a központi vezetőségnek is.

Férjének diplomáciai kiküldetése egy időre őt is külföldre szolgáltatta, visszatérte után azonban újból vezérigazgató-helyetesként üdvözölhetjük, most

már olyan feladatkörben, amely szorosan kapcsolódik a szakszervezet munkájához. Több esztendei gyümölcsöző együttműködés után köszönt el tőle szakszervezetünk elnöksége, majd központi vezetősége, háláját kifejezve a postás dolgozókat kifejtett fáradhatatlan munkásságáért.

Miközben szívből gratulálunk a postától való visszavonulásakor kapott kitüntetéséhez, sok sikert kívánunk további társadalmi tevékenységéhez. Mint a Magyar Népköztársaság franciaországi nagykövetének felesége bizonyára méltóképpen reprezentálja hazánk dolgozó népét, közte a postásokat.

A feladatok ismertetése megtörtént

Beszélgetés tisztségviselőkkel a párt szakszervezeti politikájáról

Az MSZMP állásfoglalása a párt szakszervezeti politikájáról, illetve a szakszervezetekben dolgozó párttagok feladatairól, majd ennek értelmében a Postások Szakszervezete elnökségének határozata az e szakmában dolgozó tisztségviselők számára hosszú távú feladatokat, komoly, megalapozott munkát jelöl meg. Az elnökség határozatának, s az ajánlások kidolgozásának most már idestova fél éve. S hogy a sokrétű, szerteágazó, az élet követelményeihez alkalmazkodó és a dolgozók valamennyi rétegét megmozgatni hivatott munka eddig milyen eredményeket hozott, azt a szakszervezet lapja folyamatosan figyelemmel kíséri.

Ezúttal négyes kerekasztal résztvevői voltunk. *Demjanics Gyuláné*, Budapest 62. postahivatal szb-titkára, *Heffenträger Józsefné*, az Észak-Budai Jszb titkára, *Hutás László*, a Ferenc Távbeszélő Üzem szb-titkára és *Meszlényi Ferenc*, a Postások szakszervezete szervezési és káderosztályának munkatársa beszélgetett, vitakozott arról, milyenek a körülmények, az adottságok a szakszervezeti feladatok megvalósításához napjainkban.

Egyikük kedvezőbb képről, másikuk nehezebb helyzetéről, több tennivalóról adott számot — abban viszont valamennyien egyetértettek: a feladatok ismertetése már megtörtént, s most valóban a gyakorlati munkán van a sor.

Demjanics Gyuláné: Nem régen vagyok ennek az alapszervezetnek szb-titkára, a korábbi mozgalmi tevékenységemmel összehasonlítva viszont azt tapasztalom, hogy ma az embereket a korábbinál jobban foglalkoztatják az apró-cseprő hétköznapi dolgok is, s az, hogyan tudnának többet keresni. Talán éppen ezért nehéz társadalmi munkásokat találni, akik valóban lelkesen, idejüket nem kímélve segítenek. Hogy szerencsés-e a helyzetem vagy sem, azt nehéz eldönteni: több mint ezer ember tartozik hozzám, s a munkaidejük is rendkívül változó, éjjel és nappal is dolgoznak. Az ország nagyon sok vidékéről járnak be hozzánk, s a bejárók között igen sok a családos. Nagyon nehéz mindenkiel találkozni, szót érteni, sőt, egyáltalán olykor személye-

sen is megismerkedni. Jó viszont, hogy a negyvenkét szakszervezeti bizalmi hetven százeleka stabil ember, velük mindig megtalálom a kapcsolatot.

— A KB állásfoglalását, majd az elnökség határozatát és az intézkedési tervet nálunk a pártszervezet megtárgyalta, ezt követte a szakszervezet számos fórumának vitája. E munkát tavasszal kezdtük. Jómagam részt vettem a propagandistafelkészítőn, majd Zánkán a központi vezetőség titkári tanfolyamán. Ezenkívül a kerületben dolgozó vállalatok szb-titkáraival együtt részt vettem a VI. kerületi pártbizottság tárgyalásán is. S a három pártalapszervezetünk is taggyűlésre tűzte a feladatokat megtárgyalását — ezeken részt vettek a szakszervezeti bizalmiak. A bizalmiak már oktatásban is részesültek, úgyhogy valóban minden szinten, minden fórumon foglalkoztunk már a tennivalókkal. Itt az ideje, hogy a feladatok a mindennapok gyakorlatává váljanak. S ha azt akarom elemezni, hogy az előkészületi szakasz milyen eredményt hozott, akkor azt mindenképpen megemlíthetem, hogy e sok vita és tanácskozás során kiderült: korábban nem ismertük pontosan a jogköreket és hatásköröket, most viszont mindezek tisztázódtak — így már tovább lehet lépni. Felmérést készítettünk a szakszervezetben dolgozó párttagokról, s ez felhívta a figyelmet arra, hogy a jövőben a pártépítésnél sokkal jobban kell számítani a jól dolgozó szakszervezeti tisztségviselőkre.

Heffenträger Józsefné: — Húsz kishivatal tartozik a járási szakszervezeti bizottsághoz. S talán mindenki ismeri a főváros környékének gondjait: nagyon nehéz megtartani a munkaerőt. Még olykor az is gondot okoz, hogy összehívjuk tanácskozásra az embereket. Most júniusban tartottuk a szakszervezeti taggyűlést. Ez jelentős esemény, megkaptuk a tanácsháza termét is erre az alkalomra — s mégis, a hozzászólások nem túl nagy száma valami furcsa tartózkodást, közönyt jelzett. Ezen mindenképpen változtatni kell. Feladattartvet készítettünk, ezt sokszorosítva eljuttattuk mindenkihez. Ebben hangsúlyozottan szerepel: olyan tennivalóink vannak, amelyek elvégzése segíti a tömegszervezeti munka

színvonalának emelését, megerősíti a szakszervezeti mozgalom szerepét, erősíti a tisztségviselők és a dolgozótársak bizalmát. S ehhez leghatásosabb eszközünk a munkahelyi demokrácia. Igyekezünk minden dolgozónak tudomására hozni, milyen célokkal, milyen módszerekkel dolgozik a jövőben a szakszervezet: fő funkcióink továbbra is a posta gazdasági, szolgálati munkájának segítése, valamint az érdekvédelmi és a nevelési célok megvalósítása. E két tevékenység összhangját kell érvényesíteni a gyakorlatban. Ezt pedig csak úgy lehet elérni, ha az üzemi demokrácia fórumai valóban azokká válnak, a gondokat, véleményeket ösztönözve tárják az emberek egymás elé, s ha a belső demokrácia is javul, rendszeressé válik a szervezeti élet, fejlődik a bizalmi csoportok munkája, javul a bizalmi tevékenysége.

Hutás László: — Mi, műszakiak tudjuk: a telefonhelyzet rányomja bélyegét a munkára, az egész munkahely hangulatára. A Ferenc egyike a legnagyobb üzemeknek, sajátos nehézségek és teendők vannak itt. Az állásfoglalást nagyon sok fórumon megbeszéltük már. A bizalmiak kérdéseiből nemegyszer kiderült: nem ismerték kellőképpen a feladatokat, sok mindent nem tudtak felmérni. S ez két dologra hívta fel a figyelmet. A tájékoztatás szükségességére, s arra, hogy csak akkor léphetünk valóban nagyot előre, ha mindenkit sikerül meggyőznünk: csak azok vállaljanak funkciót, akik érdemesek rá, s akik partnerek tudnak lenni a munkában. Mert bármennyit beszélünk is erről, még mindig nem sikerült e téren a kívánt állapotokat megteremtteni.

— Mi is részt vettünk a kerületi pártbizottságnak azon a tanácskozásán, amelyen a témával foglalkoztak. Nálunk is tisztázódott a pártcsoportbizalmiak, illetve a szakszervezeti bizalmiak hatásköre, feladatköre. Szeretnénk tevékeny, jó szervezeti életet folytatni — ennek egyébként nálunk hagyománya van —, s nem akarjuk elveszíteni embereinket. Sok dolgozó keresi nálunk is a többletmunkát, vagyis a nagyobb kereset lehetőségét. Azt tapasztaltuk, hogy ha a vállalaton belül gazdasági munkaközösségben tud-

juk foglalkoztatni őket, akkor nem esnek ki a közösségi életből, a társadalom vérkeringéséből.

— Gyakran gondolunk arra: a következő évben választások lesznek, s erre már el kell kezdenünk a készülődést. Úgy vélem, kellő előkészítéssel nálunk egészen jó csapatot lehet összeverbuválni. A harmincnyolc szakszervezeti bizalmi közül három párttag. Nálunk is érvényes a tétel: a pártépítésnél sokkal jobban kell számítani a jól dolgozó szakszervezeti bizalmiakra. Ez ugyanis eddig nem kísértük figyelemmel. A szakszervezeti bizalmiak jó munkáját nagyon fontosnak tartjuk. Tavaly hat bizalmi vált meg a funkciójától, mert a tagság alkalmatlannak találta őket a feladatkörre, s javasolták is, kiket látnának helyükben szívesen. Ez annak a jele: az emberek nagyon is figyelnek arra, ki képviseli — és hogyan — érdekeiket.

Meszlényi Ferenc: — A demokráciát meg kell tanulnunk, és gyakorolnunk kell — mindannyiunknak. A jogokat, a lehetőségeket nemcsak ismerni kell, hanem legalább annyira tudni azt is, mi a dolog az egyes embereknek a közös munkában. A dolgozók — teljes joggal — igénylik a szakszervezettől, hogy képviselje érdekeiket. Azt azonban kevesebben teszik hozzá: képviselje, de a társadalom érdekeivel összhangban. Úgy érzem, mindannyiunknak sokat kell tennünk, hogy az élet követelményeire igazodva a szakszervezeti munka olyanná váljon, amilyenre szeretnénk tenni. Ha kell, nagyon szíves munkával, a vélemények szembeállításával, de mindenképpen állandó figyelemmel meg kell erősíteni a bizalmat az emberekben, a közönyt feloldani, felkeltani az érdeklődést. Apró tetekkel és nagy körültekintéssel, minden egyes emberrel való töréssel lehet csak ezt a munkát végezni. A lehetőségek, a keretek megvannak ahhoz, hogy a szakszervezeti munka valóban kreatív legyen. De mindig nagyon vastag ceruzával aláhúzza: a dolgozók, a kisebb és a nagyobb közösségek, a népgazdaság érdekei összhangban legyenek, hogy az egyik megvalósítása segítse, kiteljesítse a másikat.

Rácz Judit

A kollektív szerződés 7. számú módosítása

A műszakpótlék összege

Lapunk múlt havi számában tájékoztatást adtunk arról, hogy a Postások Szakszervezetének elnöksége megvitatta a műszakpótlék emelésére vonatkozó javaslatot. Azóta megszületett a közös döntés, amely egyúttal az 1981–85. évekre kötött kollektív szerződés 7. számú módosítása.

A műszakpótlék-rendszer — ez ideig — a díjazás mértékét illetően a két vagy több műszakos munkaköröket két csoportba sorolta. Külön csoportot alkotnak a személygépjármű-vezető, ór, portás munkakörök. Ezekben a pótlék mértéke — a tevékenységek készenléti jellegéből következően — kisebb.

A módosított pótlékrendszer differenciáltabb díjtételeket tartalmaz, s a munkaköröket három csoportba sorolja. A munkakörök csoportosítása és a pótlékok összege a következő:

- a személygépjármű-vezető, ór, portás munkakörökben továbbra is változatlanul

- a délutáni műszakban teljesített órákra 2,40,

- az éjszakai műszakban teljesített órákra 4,80, és

- a hónap minden ledolgozott munkaórájára 1,20 forint folytonos pótlék jár;

- a 24/48-as szolgálati rendben foglalkoztatottaknak és az ugyanilyen elbírálás alá eső 9 óra 20 perc/4/10-24-es munkarendben dolgozóknak ugyan-csak változatlanul

- a délutáni műszakban teljesített órákra 3,60,

- az éjszakai műszakban teljesített órákra 7,20 és

- a hónap minden ledolgozott munkaórájára 1,80 forint folytonos pótlékot kell fizetni;

- az előző két csoportba nem tartozó két, illetve több műszakos és folytonos munkaidő-beosztású munkakörökben

- a délutáni műszakban teljesített órákra 4,30,

- az éjszakai műszakban teljesített órákra 7,90 forint módosított összegű pótlék illeti meg a dolgozókat;

- e csoportban is változatlanul 1,80 forint folytonos pótlékot kell fizetni a hónap minden ledolgozott munkaórájára.

A pótlékemelésre fordítható bér összege korlátozva volt. Nem volt lehetőség arra, hogy

valamennyi területen és a pótlékrendszer valamennyi összetevőjének mértéke növekedjen. A módosítás során mind a posta, mind a szakszervezet az érdekek egyeztetésével, a pótlék ösztönző hatásának erősítésére törekedett.

A postának a szolgáltatás igénybevétele a postahivatalok teljes nyitva tartása alatt lehetővé kell tennie. Az igénybevétel gyakorisága napszakonként egyenlőtlen. A délutáni és az esti órákban az igénybevétel nagyobb, mint a nap többi órájában. Megnö a lakosság részéről az igénybevétel a munkaidő befejezése után. A közületek ugyancsak a délutáni órákban adják fel levelezésüket, s a késő délutáni és esti órákban fizetik be napi forgalmukat.

A posta ezt a hullámozó, kiugró munkacsúcsokkal tarkított forgalmat zökkenőmentesen csak úgy tudja lebonyolítani, hogyha a dolgozók foglalkoztatását, „beültetését” az igénybevétellel összehangolja. Vagyis a délutáni és az esti órákban több dolgozónak kell szolgálatban lennie, mint délelőtt.

A délutáni műszak a dolgozóknak több szempontból hátrányos. A családostoknál például gonodot okoz a bölcsődés, az óvodás és az iskolás korú gyermekek esti felügyelete, ellátása. (Vegyük figyelembe, hogy a forgalmi nem fizikai dolgozóknak csaknem 90 százaléka nő.) Fialatloknál az esti iskolákban való továbbtanulást korlátozza. Valamennyi korosztálynál a szórakozási, a művelődési lehetőségek beszűkülnek. Késői munkánál a tömegközlekedés igénybevétele is nehezebb, a munkába járás, illetve hazajutás útideje sokkal hosszabb. Feltétlenül meg kell még említeni a munkakörülmények viszonylagos romlását, ami a munkahelyek zsúfoltságából, továbbá a munka nagyobb intenzitásából adódik.

Mindezeket mérlegelve állapították meg a délutáni és az éjszakai műszakpótlékot, mégpedig úgy, hogy a délutáni műszak díjazása nagyobb mértékben nőtt. Aki többet, aki nehezebb körülményeket vállal, azt a szocialista bérezés elvével összhangban több is illeti meg.

Tóth Pálné

A Közlekedéstudományi Egyesület postai és távközlési tagozatának szeptember havi programja

Szeptember 19. (szerda), 15 óra, Budapest VI., Népköztársaság útja 3. *Kis Pál Jenő—Rosenthal Zoltán:* Az egysegrakomány-képzés helyzete és lehetőségei a Magyar Postánál.

Szeptember 20. (csütörtök), 15 óra, Budapest VI., Népköztársaság útja 3.

Dr. Razgha József: Irányzatok a Magyar Posta lakásépítési rendszerében.

Szeptember 26. (szerda), 15 óra, Budapest VI., Népköztársaság útja 3. *Balogh Lajos—Pethő András:* Postai feladatok üzem mikroszámítógéppel támogatott jegyzékelési rendszere.

Üzembe helyezték a 10 000. telexállomást

Előfizetője az OKISZ

Alanya az ember

Munkalélektan a posta szolgálatában

Kezdetben szerény keretek közt, azzal a céllal létesült 11 esztendővel ezelőtt a Posta Munkalélektani Laboratórium, hogy a pszichológia, a szociológia, a szociálpszichológia és az ergonómia tudományos módszereivel fejlessze a postaforgalmi és műszaki szolgáltatásokat, enyhítsen az általános gondokon.

Kulcskérdés: kit hova

— Nem hitegettünk senkit sem azzal, hogy az ígért földjéről jöttünk csodatevőnek — mondja *dr. Viniczay Ferenc* igazgató, aki a laboratórium megalakulásakor mindössze másodmagával kezdett hozzá ehhez a jelenleg igen szerteágazó munkához. — Annyit vállaltunk, hogy minden szaktudásunkat latba vetve leszünk elkötelezett segítőitársai a Magyar Posta vezetőinek. Tevékenységünkhez tőlük az évek során minden feltételt meg is kaptunk.

— A ma már több osztályból álló laboratóriumunkban huszonnégyen, túlnyomórészt törzsgárdatagok dolgoznak. Tizenötén közülük egyetemet vagy főiskolát végeztek, öt munkatársunknak két vagy ennél több diplomája van. Hárman-hárman itt fejezték be felsőfokú tanulmányaikat, illetve írtak speciális postai munkalélektani témából doktori disszertációt.

— *Mire terjednek ki elsősorban a vizsgálatok?*

— A szolgáltatások alanyára: az emberre. Korántsem mindegy, hogy például az üzemszavak elhárításával foglalkozó vagy a pénzzel dolgozó postásnak milyenek a jellemző személyiségjegyei, adottak, hogyan reagál a környezeti hatásokra, egyáltalán alkalmas-e nemcsak szakmailag, hanem emberileg is feladatainak ellátására. Tehát a pszichológus nem munkalemméssel foglalkozik, ahhoz nem is ért. Alapfeladata — ismétlem — a személyiségjegyek feltárása, az alkalmasság megállapítása.

— *Válogatni az amúgy is kis létszámból?*

— A kulcskérdés, hogy kit és hova, és esetben még fontosabb, hiszen a mennyiséget minőséggel kell pótolni. A kötelező orvosi vizsgálat után ezért is terjesztettük ki munkalélektani vizsgálatainkat valamennyi gépjármű-vezetőre, rádió-, tévé-, urh-, mikroadó-kezelőre, távirat-kézbetűzőre, pénzfelvevőre, számítógépes operátorra, telex- és gextekeszelőre, polgári fegyveres őrre, valamint a többszörös balesetezőkre. A vizsgálatok során kiderült többek között, jó-e vagy rossz a munkahelyi közérzetük, mekkora fizikai, idegi megterhelést bírnak ki, milyen gépekkel, eszközökkel kell dolgozniuk.

— *A vezető beosztásúak pszichológiai alkalmasságának véleményezése nem tartozik feladataikhoz?*

— Szórványosan vizsgáltunk már például rádióállomás-, illetve üzemvezetőket. Az irányító posztokra való megfelelés lélektani tényezőinek mind nagyobb szerep jut a jövőben, mivel a demokratikus pályázati rendszert egyre több intézmény, vállalat alkalmazza. Hogy kik alkalmasak és kik nem vezető állásokba, azt ugyan eddig is a szakmai, a politikai képzettség és a rátermettség szerint bírálták el, de az utóbbi szempont, valljuk meg, olykor formális volt, háttérbe szorult. Vizsgálataira ma már megbízható pszichológiai módszerek vannak, így véleményem szerint megfontolandó lenne, hogy laboratóriumunk munkája a pályázattal jelentkező leendő vezető személyiségbeli alkalmasságára is kiterjedjen.

— Szót érdemel még tevékenységünkben a posta üzem-

Bondor György, Kiskunfélegyháza postahivatal gépkocsivezetője — pszichokommbal végzett — szenzomotoros vizsgálaton vesz részt

egészségügyi szolgálatának fejlesztése. A mi közreműködésünknek is köszönhető, hogy az elmúlt öt évben Budapesten 3-ról 8-ra növekedett a főfoglalkozású, és 16-ról 7-re csökkent a részmunkaidős üzemorvosok száma.

A fluktuáció jelzi

Benkó Ilona pszichológus szociológiai és szociálpszichológiai módszerekkel elemzi az egyes munkahelyi csoportok környezetét, közérzetét.

— Ha valahol rossz a légkör vagy kevés a bér, azt elsősorban a fluktuáció mértéke jelzi — mondja. — A középfokú postaszerveknél ezért is folytatunk jelenleg a munkaerő-vándorlás okait feltáró célirányos vizsgálatokat. 1979 és 1982 között szűrőszűrőn vagy részletes elemzéssel készítettünk hasonlót — figyelembe véve a munkahelyi demokrácia megvalósítására tett intézkedéseket is — a Helyközi Távbeszélő Igazgatóságánál, a Központi Táviró Hivatalnál, a Központi Járműtelepénél, a Miskolci Postaigazgatóságánál.

— *Tesznek lépéseket a postaszervek a vizsgálati anyag megismerése után?*

— Nem sok értelme lenne munkánkhoz, ha csak az íróasztalok fiókjának dolgoznánk. Egy adott esetben a Központi Hírlap Irodánál és Miskolcon a konfliktusok okozóit máshová helyezték, és szintén a mi okeltáró vizsgálataink alapján tett javaslatra kaptak kiemelt bért a Helyközi Távbeszélő Igazgatóságánál a távbeszélő-kezelők, iktattak be 30 perces technikai szünetet a munkaidejükbe.

Személyiségvizsgálat műszerekkel

A műszeres vizsgálatban *Székács Istvánné* asszisztens magyarázza el a modern berendezések rendeltetését. A papír—ceruza teszt, a személyiség- és a műszeres vizsgálat anyagát aszerint állítják össze, hogy a vizsgált személynek milyen munkakört kell ellátnia. A papír—ceruza tesztből, többek között, a monotonitásterés, a tanulmányosság, a figyelemmegosztás tűnik ki, a Psychocomb műszerrel végzett szenzomotoros vizsgálaton az információfeldolgozási és a számolási készség, az intelligenciaszint. A disztributív műszeren a gombok nyo-

mogatása során derül fény a vizsgált személy néhány tulajdonságára, egy másik berendezéssel pedig a látás által vezérelt két kéz koordinációs munkája, a gyors vagy lassú reflex olvasható le.

A fáradtságot, a kézremegést, a belső feszültséget regisztráló tremor műszerrel a sorok íróját is „bemérték”. Az okos gép pillanatok alatt kimutatta a próba alanyának jelenlegi állapotát: nevezetesen azt, hogy ráférne már az évi szabadság.

Igen hasznos eszköz az a Kugel típusú periméter is, mellyel a közlekedésben elengedhetetlenül fontos látóteret mérik be. Tekintve, hogy a kor előrehaladtával — némelyeknél járulékos betegségek — a látóteret egyre inkább beszűkül, a vizsgálatokat nemcsak az újonnan jelentkező gépkocsivezetőkön végzik el, hanem a jogosítvány meghosszabbításakor is.

A munkavédelem megalapozói

A mikrokörnyezetet: a hőmérsékletet, a páratartalmat, a világítást, a rezgést, a zajszintet mérő műszerek tudományát

Dékán Miklósné az ergonómiai osztály vezetője és *Csúport László* környezetvédelmi munkatárs mutatja be.

Noha a laikus szemlélő mit sem ért a műszereken ugráló pontocskákat, a vibráló hullámok jelentéséből, az kiválglik a magyarázatokból, hogy ezekkel a technikai berendezésekkel az ember munkaképességét, teljesítményét, fizikai közérzetét befolyásoló környezeti tényezők mutathatók ki tárgyilagosan.

A zajártalmat regisztráló műfüles mérés is nagymértékben járult hozzá például a távbeszélő-kezelők technikai szünetének engedélyezéséhez, de alkalmasak a zajszintmérő műszerek a zaj csökkentésének a tervezéséhez is. A más-más célt szolgáló, korszerű berendezéseket egyébként nem kell „kisírní” a felsőbb postaszervektől; a szocialista országokból jelenleg is minden szükséges eszköz beszerezhető.

Műszeres mikrokörnyezeti méréseket — melyekre a munkavédelmi tervezést alapozza a posta — évente 600-650 munkateremben végeznek az ergonómiai osztály szakemberei. Ezek az objektív terhelési vizsgálatok gazdasági szempontból is

jelentősek, hiszen nem mindegy, hány halláskárosultnak kell évi 800-1000 forint járadékot kifizetni. Nem szólva arról, hogy ha ezt a munkát külső vállalkozóval végeztetné el a posta, az egy műszakos mérés díjtétele 16 ezer, az egyhetes időtartam pedig 65 ezer forintjába kerülne, szemben az ergonómiai osztály évente mindössze 2 milliós fenntartási költségével.

Foglalkozik emellett az osztály az ORFI-tól naponta érkező orvosteorológiai jelentés értékelésével és szétterítésével (21 postahivatalba és 5 garázsba); ennek a munkának is köszönhető, hogy az önhibás balesetek száma 40-45 százalékkal csökkent a postánál az utóbbi években. Közreműködnek továbbá az országos és a KGST postai munkavédelmi szabványok elkészítésében. Tervszerű higiénés ellenőrzéssel igyekeznek felderíteni a különleges foglalkozási betegségeket (csupán hallásvizsgálatot 528 emberen végeztek el ebben a félévben). MT-rendelkezés alapján határozzák meg a fizikai munkakörök munkafeltételi fokozatát a korszerűsített bérbesoroláshoz.

Orvosokkal együttműködve

Dr. Szuszky Judit, a pszichológiai osztály vezetője és munkatársa: *Marton Sándor* arról tájékoztat, hogy az osztály elsősorban komplex alkalmasságvizsgálatokkal, ezen belül a személyiségproblémák feltárással foglalkozik. Munkájuk nyomán olykor az is kiderül a vizsgált személyről, hogy orvosi kezelésre, kórházi ápolásra szorul. Ilyen esetben a beteget az István kórházba küldik *dr. Ambrózy György* professzorhoz, akivel állandó jó kapcsolatot tartanak, a kórház többi orvosaival is együttműködve. Az abszolút titoktartás orvosi etikája a pszichológusokra szintén vonatkozik; a beteg leletét avatlatlan személy nem tudhatja meg, a bizalmasan kezelt anyagokat pánccs szekrényben őrzik.

Az osztály már elvégzett és a jelenleg folyó munkái közül említésre méltó a Helyközi Távbeszélő Igazgatóságnál a távbeszélő-kezelők pszichés terhelésének több évig tartó komplex vizsgálata. Az adatokat az István kórház orvosaival is egyeztetették, s az egybevágyó szakvéleményekből az derült ki, hogy a napi 8 óra, illetve azt meghaladó relaxációmentes távbeszélő-kezelő munka a dolgozók jelentős részénél pszichés, illetve fiziológiai elváltozást okozhat.

Hasonló, még ebben az évben befejezendő felmérést véggez a pszichológiai osztály a 03 hibafelvételek pszichés terheléséről. A nagyszabású feladatokon és a napi szakos tevékenységen kívül pszichológiai tanácsadó szolgálatot is tartanak. A küldött vagy az önkéntes rászoruló között olyan is akad, aki már hosszú idő óta igénybe veszi a segítségnek ezt a formáját.

A minőség rangja

Riportunk természetesen sem mennyiségében, sem minőségében nem tükrözheti a feladatok teljes skáláját. Minőségükről vés azonban az is, hogy a Magyar Pszichológiai Társaság jogi tagjai közé iktatta a Posta Munkalélektani Laboratóriumot. A kormány véleményező szerve: az Állami Bér- és Munkaügyi Hivatal munkalélektani koordinációs tanácsa pedig jelezte, hogy szintén igényt tart részvételükre a tesztelésben, s ez ügyben az ÁBMH államtitkárságában fogja megkeresni a Magyar Posta elnöket.

Simon Zsuzsanna

Az újságárus boldogsága

— Jó napot kívánok... Tes-sék parancsolni, mit adhatok?
— Nem is tudom. Elszökött a vonatom... Szeretnék olvasni, amíg várakoznom és utaznom kell.

— Messziről tetszett érkezni?
— Az ország másik feléből.
— Akkor bele kell pillantania a helyi újságba, de kínálhatom még a rejtvényújságot, a Százoldalas Szabad Földet, a jogtanácsadókat... Ez mind olyan olvasmány, hogy még az utazás után is hasznát veheti, sőt a család is olvashatja.

Előkelő helyen, az óváros központjában, a tűztorony, másik nevén hűségtorony árnyékában áll a 3-as számú újságos bódé Sopronban. A műemlék házhoz úgy tapad a sarki pavilon, mint a fecskéfészék az ereszaljhoz. Igencsak kézre álló helyen van, így aztán még tél-időben is szép a forgalom: több mint harmincezer forint. Mindig nagy a forgalma, nemcsak a sok olvasnivaló, hanem az újságos miatt is. Úgy fogadja a vevőket, mintha hazaérkeznének, akárha ötven esztendeje ismerne valamennyit. És ez igen jó dolog, hiszen a történelmi várost nagyon sok hazai és külföldi turista keresi fel, és egyáltalán nem mindegy sem a postának, sem a magyar hazának az, hogy milyen élményekkel távozik a turista — az újságostól.

Az újságárusnak, *Zsganyár Miklósnénak* nem volt mindig ilyen kellemes és kényelmes munkahelye, hogy fedél van a feje felett. Öt évig volt hírlap-kézbesítő a postán: utcáról utcára, házról házra járt, télen nyáron, hétköznap és vasárnap egyaránt, mert az újság nem maradhatott el sem az előfizetők lakásából, sem azokéból, akik példányonként vásárolták a napi- és hetilapokat, a folyóiratokat. A kis pavilon, ahol ma dolgozik, mindössze kéttenyérnyi nagyságú, de ahány emberrel kedves és jó szót vált, az fölér egy közepes nagyságú város forgalmával, hiszen legalább ennyi embernek közvetíti az újságok bel- és külpolitikai híreit.

Mindig, mindenkinek van kedves szava, van ideje, energiája, ötlete, mosolya, pedig ott-hon sincs sok módja a pihenésre, a kikapcsolódásra. Mintha kitalálná a gondolatomat, ezt mondja:

— Minden embernek mindig arra van ideje, amire akarja, hogy legyen.

Az újságárusnak hihetetlenül sok mindenre van ideje. A szó legnemesebb és legszorosabb értelmében közösségi ember. Nemcsak mint újságos. Kevéske szabad idejében munkásor.

Férjével együtt vállalta ezt a pártmegbízatást. Munkásori teendőihez van előélete is. Kis-lány kora óta tagja az MHSZ-nek, és bizony, szép eredményekkel dicsekedhet. Kiváló lövész. A honvédelmi kupaversenyen országos első helyezést ért el. Nyolc év óta pedig szünet nélkül megyei bajnok.

Mondhatná most valaki: igen, persze, van rá ideje, mert bizonyosan nincs gyermeke; bezzeg, ha lenne...!

Van gyermeke.
Még pontosabban: az újságárusnak három gyermeke van. A tizenegy éves Miklós, a nyolcéves Krisztián és a hétéves Zsolt. Aligha kell magyarázni, hogy az asszonykának a négy férfira — ha csak a most számítottuk, már akkor is — temérdek teendője van.

— *Hogyan jut mindenre ideje?* — kérdezem tőle.

— Aranyosak, megértők a gyermekeim, és kulturált férjem van. Mindig, mindenben segítenek. Bevásárolnak, ha kell, meg is főznek. Olyan ügyesen, hogy éhen már nem halnak... Most jut eszembe: valamicske köze a férjemnek is van a postához. Mivel éjjeliőr, telefonkezelő is egyben. Hogy is mondják szakszerűen?... alközpontkezelő.

— *Jut ideje olvasásra, önművelésre?*

— Hogyne jutna! Ez csak természetes. Az egész család szeret olvasni. Főként a történelmi tárgyú könyveket és az élettrajzi leírásokat kedveljük. Nekem emellett még egy szenvedélyem is van. A rejtvényfejtés. Állítom, hogy ez nemcsak szórakoztat, hanem nevel is egyben. Pontosabban: rákényszerít az önnevelésre, az önművelésre. Rejtvényfejtés közben rájövök ugyanis arra, hogy még mi mindent nem tudok. Így aztán, ha a rejtvényt meg akarom fejteni, a könyveket kell bújni-m, hogy utánanézzek a dolgoknak.

— *Hogyan lett újságárus?*

— Nem így, és nem itt kezdődött — mondja olyan vidáman, mintha Dárius kincsét kapta volna meg. — Egészen messzire, kislány koromba kell visszazaladnom. Igen, mert én világeletemben mindig postás akartam lenni. Igen, a postás ugyanis köztisztviselőben álló ember volt a mi falunkban, Fertőrákoson. Ez a köztisztviselő álló postás az egyik osztálytársnőm édesanyja volt. Emiatt valamennyien osztálytársnőnket irigyeltük. Hogy miért? Azért, mert segíthetett az édesanyjának vasárnap meg szünidőben. Hozta, vitte az újságokat a postáról ki az utcára, aztán házról

háza, lakásról lakásra... Igen fontos ember volt! Számítottak rá. Mindenütt várták, szeret-ték... Én világeletemben mindig ilyen várt és szeretett ember akartam lenni, mert én mindig igen szerettem, most is szeretem az embereket...

— Akárha tegnap lett volna, úgy emlékezem. Amikor még kicsinyke voltam, elbújtam a kerítés mögé és onnan lestem a postásunkat: Mit csinál? Hogyan csinálja? Miért éppen azt csinálja, amit csinál? Amikor felnőttem, életem egyik legszebb, legkedvesebb és felejtethetetlen napjává lett az első munkanapom. Az, amelyiken teljesült a kicsi kori álmom: egyesített kézbesítő lehettem ott a falunkban, Fertőrákoson. Fontos ember voltam. Szeret-tek. Vártak. Számítottak rám. Boldog voltam... Sohasem éreztem magamat fáradtnak...

Ha az ember azt a munkát végezheti, amit szeret, fele energiával, könnyedén elvégezheti. Az életem csupa öröm. Azzal keresem a kenyeremet, ami a kedvtelése. És ez nagy szó. Igen boldogító. Ismerek egy verset, ilyesméről szól. Carl Spitteler írta. A címe: „Csak király”. Így szól az első versszak: „Cornélius Clemens konzul szolt: Kívánom, / hogy minden rabszolgám csak azt a munkát / kapja, amelyhez kedve, vágya vonja. / Csak mit szívesen, azt végezzük jól el. / Rossz helyre téve mit sem ér az ember, / jó fazekas is kontár kerti munkán...”

Alig hogy befejezi az idézetet, már nem is tud tovább törődni beszélgetésünk fonalával, mert megint jönnek a vásárlók az újságokért, könyvekért, házi jogtanácsadókért, lottóért, totóért, mindazért, ami egy újságos-pavilonban kapható, és az újságárus fogadja őket mosolyogva, kedvesen, valamennyit jó szóval...

— Jó napot kívánok... Tes-sék parancsolni... Mit adha-tok...? Messzire tetszik utazni...?

Sindulár Anna

Huszonöt év

25 évvel eselött avatták fel az első vidéki televízióállomást Pécsen. Erre az eseményre emlékezünk.

Akkor még fiatalok voltunk és lelkesek. Az új technika szerelmesei voltunk. Nagy fejlődés lehetőségét láttuk a technika és magunk előtt. Rádiósok voltunk. Középhullámon és vezetékesen. Tudtuk, hogy ez már elavult. Kerestük az újat.

Jött az új technika, az ultrarövidhullám és a frekvenciameduláció. Külföldön már volt, hallhattuk is. Szerettük volna, ha nekünk is lenne, ezért anten-nát szereltünk a kilátótorony csúcsára, hoztunk egy kisadót a Posta Kísérleti Intézetből, és rádióműsört sugároztunk urh-n fm-ben. Tartottunk bemutatókat a nagyközönségnek, agitál-tunk mellette, szervezkedtünk. Mindezt tettük '56 után, az ocsúdó években. És tettük lelkesedéssel, szabad időben, tár-sadalmi munkában.

Egyszer vezetőnk Csehszlovákiában járt. Láta, hogy ott már televíziót is néznek távol az adótól, hegyek között. Itthon el-mesélte, és mondtuk, hogy ilyen nekünk is kell. Nosza, csináljunk egyet!

Újra csak szervezkedtünk, gyűjtöttünk pénzt, rendeztünk tárgynyermény-sorsolást. Be-mutatókat tartottunk, mozgósí-tottuk a város közönségét. Az első igazi, nagy bemutató a Dömör-kapui turistaházban volt. Meghívtunk mindenkit, aki tenni tudott célunkért. A „Negyvenegyedik” című szovjet filmet vetítette a Ma-gyar Televízió. A bemutató szé-pen kezdődött, de jött egy nagy zivatar. A gyakori villámások hatására kialakult egy nagyon ritka hullámterjedési helyzet: felváltva a leningrádi és a londoni televízió műsorat láttuk a képen. A villámások szüneté-ben néha a budapesti műsor is látszott. Elkápráztattuk a be-mutató résztvevőit. Ígértük, hogy ennél sokkal jobb lesz a kép, ha segítenek nekünk adót telepíteni a Misi-nára.

A további bemutatókon igen nagy volt az érdeklődés. Heten-ként 3-4 alkalommal kapcsoltuk be a vevőkészülékeket a Dömör-kapunál. Egyszer labda-rúgó-mérkőzést (Real Madrid

— Internazionale) közvetített a Magyar Televízió. Az autóbu-szok alig győzték felszállítani a sok érdeklődőt a hegyre. A te-rembe a kezelők is alig fértek be.

Budapestről megkaptuk a ré-gi, 1 kW-os tv-adót, antennato-ronnyal együtt. Megalakult az adótelepítők csapata. *Berze Ist-ván, Cserfai Nándor, Csonka Béla, Kuhn, Béla, Sugár Gusztáv, Tarnóczy János* vol-tak a tagjai, az úttörők.

A leszerelt berendezést és vastornyot a tűzoltók szállítot-ták fel a Misi-nára. Közben épült az út, elkészült az adóépü-let. Ma már elképzelhetetlen gyorsasággal, néhány hónap alatt kész volt minden, lehetett szerelni az adót. Közben épült a vevőállomás a Misa-n északi lejtőjén. A Posta Kísérleti Inté-zet munkatársai, *Kiss Zoltán, Kőteles József, Koós Árpád* sokszor megmásták a hegyet, hátukon műszerekkel, vevőké-szülékekkel. A posta telefonos dolgozói antennákat szereltek, védőhálókat építettek a zavaró su-gárzások távoltartására.

1958. november 6. nagy nap volt az adóépítők életében. Ezen a napon sugározott először a pécsi televízióadó képet az an-tennán keresztül. Generátorral előállított geometriai ábra volt a „műsor”, de ez nekünk szebb volt a legszebb sportközvetítés-nél is.

Az utómunkák befejeztével, az adásengedély kiadása után 1959. február 6-án avatták fel

az adóállomást. Az adóterem-ben filmfelvétel, rádióriport ké-szült, majd az első vételkísérle-tek színhelyén, a Dömör-kapui turistaházban zajlott le az ünnepség. *Kossa István* közle-kedés- és postaügyi miniszter adta át rendeltetésének az állo-mást. Beszédében hangsúlyoz-ta, hogy nem jöhetett volna lét-re a pécsi televízióállomás a je-lentős társadalmi összefogás nélkül. Az alapítók ekkor kap-tak először elismerést munkájukért.

Ezzel az avatással kezdődött az a 25 év, melynek elteltét jú-nius 21-én ünnepeltük. A 25 év előtti adóépületből, tv-torony-ból ma már csak a torony egyik betonlába van meg. Ezt jelöltük meg emléktáblával.

Az eltelt 25 év alatt minden megváltozott. Új, vasbeton to-rony kilátóval és presszóval, új adóépület, új berendezések szolgálják a pécsi televíziózást. Ma már innen sugározzuk mindhárom központi és a helyi rádióműsört urh-n. A telefonbe-szélgetések továbbítása is a Mi-sina-tetőn át történik, ha valaki interurbán beszélgetést folytat. A régi csapatból már csak Kuhn Béla, Csonka Béla, Tar-nóczy János dolgozik a tv-állo-máson.

Aki ma Pécsen és környékén bekapcsolja televíziókészülé-két, annak aligha jut eszébe, hogy mennyi áldozat, mennyi munka árán jött létre az a tech-nikai bázis, amely megteremtette az alapját annak, hogy ma otthon a lakásokban nézni le-hessen a műsört, hallgatni a rá-diót.

Csonka Béla

Manapság is időszerű

A debreceni postapalota építése

A Déri Múzeumban őrzött legrégebb céhes okiratok között található egy 1478. évi, a Debrecen birtokló Hunyadi Jánosné Szilágyi Erzsébet által kiadott privilégium, amelyben Debrecen városában a húsárusítás engedélyezéséért és bizonyos adókedvezményekért a mészáros céh feladatává tette a város postájának bel- és külföldi szállítását. Ez Debrecen postatörténetének első írásos emléke. A kiadását követő fél évezred alatt a posta megszakítás nélkül szolgálta a város gazdasági és társadalmi érdekeit, nélkülözhetetlen tényezője volt a város életének. E hatalmas történelmi anyagból most csak egy témát ragadunk ki, amely viszont korszakos jelentőségű volt a város postájának XX. századi működésében.

Az 1867-es kiegyezést követő évek gazdasági fellendülése Debrecen iparára és kereskedelmére is ösztönzően hatott, ami nagymértékben növelte a posta iránti igényeket. Az 1870-es évek végétől a debreceni főposta a Ferenc József utca 36. szám alatt volt, egy 1855-ben épült egyemeletes, csendőrlaktanya számára készült épületben. Az épület a század végére nagyon zsúfoltság vált, különösen a távírda, valamint a telefonközpont odahe-lyezése után. Ezért a Magyar Királyi Postakincstár új posta-

palota építését határozta el, és ennek céljára a város vezetősé-gének közreműködésével meg-vásárolta a Hatvan utca 5-7-9. számú 1527 négyszög-öles telket, amely már akkor is a város központjában helyezke-dett el.

Az építés megkezdését az I. világháború elhúzódnása, a poli-tikai és katonai összeomlás, a trianoni békeszerződés utóhatá-saként fellépő területi, közigaz-gatási és gazdasági válság az 1920-as évek végéig nem tette lehetővé.

Az új debreceni posta építé-sének kérdése azonban a város vezetősége és a helyi postaszervek részéről 1929-től kezdve is-mételtelen napirendre került, amint azt a Debrecen (Kelet-magyarországi Napló) című na-pilap március 7-i számában ol-vashatjuk. „Dr. Hadházy Fe-renc főispán sürgetően közbejár a postapalota egyre húzódo építé-sének ügyében, amit oly sok-szor megígértek a különböző hivatalos helyeken. A postapa-lota építése nem várhat tovább, mert a városban tűrhetetlen a telefonhelyzet, valamint a fő-posta épületében uralkodó zsú-foltság csak egy új épület építé-sével szüntethető meg. A telefo-nnal kapcsolatos problémák fel nem oldjuk a kezelő sze-mélyzetet, mert a berendezés teljesen elavult, azonban két-ségtelen, hogy a magas előfize-

tői díjért nyújtott szolgáltatás kriminális és lehetetlen az, hogy Debrecen város közönsé-ge kinszenvedéseket álljon ki, amikor telefonálni akar.”

Hogy Debrecen város közvé-lelményét valóban foglalkoztat-ta a posta helyzete, bizonyítja, hogy az idézett lapban (ekkor öt napilap jelent meg a város-ban) 1929. március 7. és 1931. december 6. között (amikor üzembe helyezték az automata telefonközpontot) 35 cikk jelent meg az építés helyzetéről.

A város május 7-i közigazga-tási ülésén dr. Vásáry István polgármester arról számolt be, hogy a korábban 3 millió pen-gős építési költséget, amelyre a tervek is elkészültek, a kereske-delmi miniszter 1,2 millió pen-gőre csökkentette, mondván, ilyen nehéz gazdasági helyzet-ben Debrecen ne postapalotát, hanem csak postahivatalt épít-sen, amelyben egy automata távbeszélő-központ elhelyezhe-tő. A város vezetősége ezt a döntést nem fogadta el, és a város képviselőjéhez, gróf Beth-len István miniszterelnökhöz fordult segítségért.

Tény, hogy az 1,2 millió pen-gős beruházási keret maradt. Münnich Aladár tervező a ter-veket kénytelen volt átdolgozni, és a Posta-vezérgazgatóság a postapalota építésére a ver-senytárgyalást szeptember ele-jén meghirdette. Az építésre ki-

írt pályázatra 34 cég adta be ajánlatát, mind tartva az 1,2 millió pengős beruházási kere-tet. A város vezetősége még egyszer beavatkozott a posta té-májába, kérve a vezérgazgatót, hogy a munkát debreceni vál-lalkozónak adják, tekintettel a városban levő munkanélküli-ségre. (Ekkor a város 125 000 lakosából 5000 munkanélküli volt, akik családtagjaikkal együtt elérték a 25 000 főt.) A vezérgazgatóság a kérést tel-jesítette, és generálkivitelező-ként a debreceni Tóth Lajos és fiai céget bízta meg.

A tereprendezési és alapásási munkák 1929 novemberében indultak meg, azonban a tél be-állta miatt hamar abbamarad-tak, és lényegében az építés 1930. március 1-én vette kezde-tét. Erről a már idézett napilap egész oldalas riportban számol be. „Március első napjai óta erősen megélnékült a Hatvan utca forgalma. Társzekerek, te-herautók, és különféle jármű-vek szállítják az építési anyago-kat, és a munkára jelentkezők száza nyüzsögnek az utcán. Az építés helye Debrecen egyik legmélyebben fekvő pontja. Hajdan itt tö volt, s most, hogy a földet kitermelték, elementá-ris erővel buggyant ki a talaj-víz, ami egyes helyeken a két métert is eléri. Hatalmas szí-vattyú szabadítja meg a víztől a munkaterületet és vasbetontek-

Több mint állampolgári kötelesség

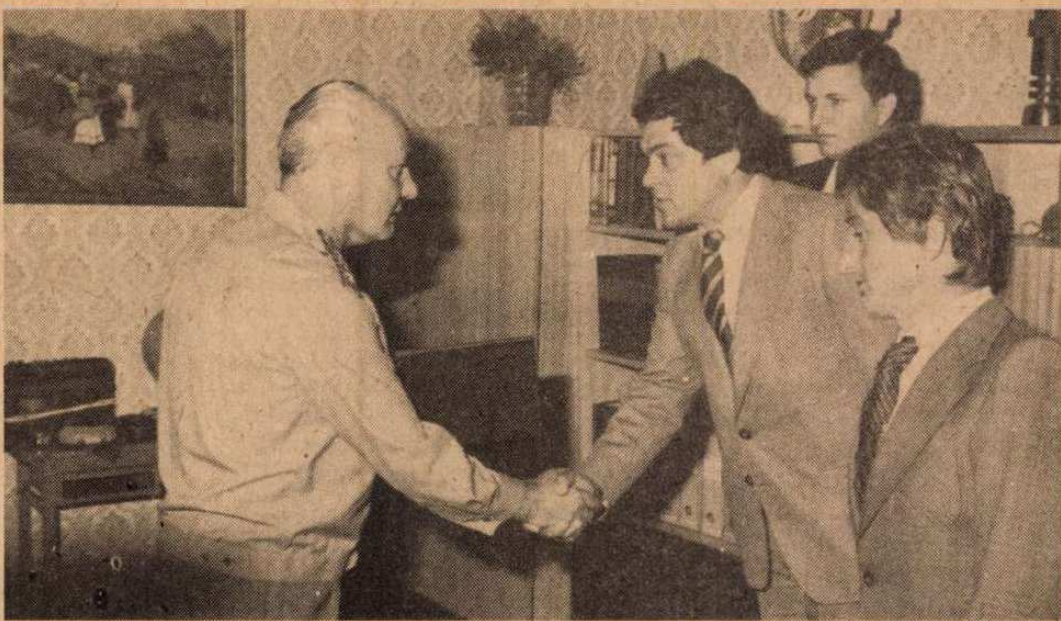
Ez év májusának egyik vasárnapján előzetes letartóztatásban lévő három bűnözőnek sikerült keröket oldania a Kaposvári Büntetésvégrehajtási Intézetből. Nem gyakori az ilyesmi, hogy a gondos őrzés ellenére sikerült egyik-másik fogvatartottnak megszöknie; időnként azért előfordul.

Ilyen esetekben a fegyveres szervek azonnal megkezdik kézrekerítésüket. Így történt ez Kaposváron is az említett napon, ennek az eredménye volt, hogy a három szökevény közül egyet még aznap elfogott a készség a városban, két társának azonban sikerült elrejtőznie a környéken. Mivel az időjárás napokon át esős volt, nem tudtak sokáig a szabadban bújálni, így a szökést követő harmadik napon Kardoskúton a szakadó esőben az utcára merészkedtek. Itt fogta el őket a szolgálati kocsiával éppen arra járó **Nagy László** rendőr főtörzsmester, a Nagyatádi Rendőrkapitányság nyomozója, **Várkonyi László** munkásörnek és **Vincze Emilnek**, a Somogy megyei Távközlési Üzem dolgozóinak segítségével.

A bátor férfiakkal a Kaposvári Büntetésvégrehajtási Intézet parancsnokának irodájában beszélgettünk, már jóval az izgalmas események után. A véletlen érdekes egybeesése is némi szerepet játszott a szökevények elfogásában, hiszen szinte Nagy főtörzsmesterrel egy időben a két postás dolgozó is felfigyelt rájuk.

— Mindketten a posta telefonszerelei vagyunk — mondja Várkonyi László. — Egy Barbas típusú szerelőkoocsival járjuk a vidéket, 70 kilométeres körzetben végezzük a munkánkat.

— Az állandóan utazó ember figyelni az utat amelyen halad, észreveszi, ha valami eltér a megszokottól. Egy héttel az eset előtt egy furcsán viselkedő, hiányos öltözöt embert pillantottunk meg az országúton. Megálltunk mellette, megkérdeztük, hová igyekszik. Zavaros magyarázatot adott: kirabolták, elvették a ruháját stb. — No, szálljon fel! — mondtam neki a

kollegámra kacsintva — majd mi elvisszük a következő faluig. A rendőrségre mentünk, s ott kiderült, hogy az egyik kórház zárt osztályáról lépett meg, már körözték.

— Nos, szokás szerint, mi is munkába indultunk ezen az esős napon is. Még reggel, Nagyatád határában igazoltattak bennünket is a rendőrök. Így derült ki, hogy munkásör vagyok, ezért a rendőr elvtársak elmondták a készség okát, megmutatták a fényképeket is a szökevényekről.

Egy óra körül értünk Lipótfáról Kadarkútra. Mi is észrevettük a két delikvenst, amint az utcán szakadó esőben közeledtek felénk. Bár a fényképes másukhoz alig hasonlítottak, gyanúnak találtuk őket. Miután elhaladtak mellettünk, úgy döntöttünk, visszafordulunk. Azon töprengtünk: mit is tegyünk majd. Amikor a kocsival újra elhaladtunk mellettük, már bizonyosak voltunk benne, hogy ők a szökevények; a külsejük, a viselkedésük is erre utalt.

— Nem akartuk ekkor már szem elől téveszteni őket — veszi át a szót Vincze Emil —, tisztes távolságból lassan követtük a kocsival a két bőrig ázott embert. Egyszer csak megpillantottuk a lassító személyautót, majd Nagy főtörzsmestert,

amint fegyverrel a kezében utánuk ered.

Mi sem tévováztunk: megálltunk, kiugrottunk a kocsiból, s odafutottunk hozzájuk. Nagy elvtárssal közöltük, hogy segíteni akarunk. Megmotoztuk őket, egy-egy törkést és egy borotvalehűzőt vettünk el tőlük. Megfogtuk mindkettőjüket, amíg Nagy főtörzsmester odahozta kocsijából a bilincset. Ezután Várkonyi Laci barátom félreállította a kocsinkat és a rendőrségi kocsival indultunk mindannyian tovább.

Miután Nagy elvtárs rádióon közölte kollégáival a történetet, több rendőrautó kíséretében érkezünk meg a Nagyatádi Rendőrkapitányságra.

*

A szökevények elfogásában tanúsított bátor helytállásért Markója Imre igazságügyminiszter Nagy László rendőr főtörzsmesternek a Haza Szolgálatáért Érdemérem arany fokozata; Várkonyi László és Vincze Emil telefonszerelőeknek a Közbiztonsági Érem arany fokozata kitüntetés adományozta.

A kitüntetéseket a közelmúltban **dr. Kiszely Pál** bv. ezredes, a büntetésvégrehajtás országos parancsnokának általános helyettese bensőséges ünnepsé-

gen adta át a Kaposvári Büntetésvégrehajtási Intézetben, az intézet parancsnokának és munkatársainak jelenlétében.

Várkonyi László 40 éves, nő, két gyermek édesapja. Huszonhárom éve dolgozik a munkahelyén, négy éve munkásör. A munkásörség országos parancsnoka ugyancsak dícséretben részesítette ezért a cselekedetért, és egy karórát ajándékozott neki. Vincze Emil szintén nő, neki egy gyermeke van, tizenhét éve a posta dolgozója.

Ez az összefogás is szép példája a lakosság és a fegyveres testületi tagok együttműködésének, előre nem számítható esetekben. A három férfi gondolkodás nélkül vállalkozott olyan feladat végrehajtására, amely esetenként nem is veszélytelen. A börtönből szököttek elfogásakor számítani kell ellenállásukra; többnyire, mint a mostaniak is, valamiféle veszélyes eszközt (kést, tört, stb.) is szereznek maguknak. A szökevények egyike valamikor ökölvívó volt, tehát még fizikai erőfölényben is volt elfogóival szemben. Éppen ezért Várkonyi László és Vincze Emil tette mindenképpen több, mint egyszerű állampolgári kötelesség teljesítése.

Doba Károly

Gyógyszert postán

A Magyar Posta kísérletként bevezette a gyógyszerzállítást. Az apróságnak tűnő, de igen jelentős, bürokráciamentes intézkedés ugyancsak népszerűvé vált a szatmári és beregi községekben, tudom meg mindezt **Papp Lászlótól**, Mátészalka 2. postahivatal vezetőjétől. A hivatalból induló nyolc közúti járat 74 községet érint, hat járat rendszeresen továbbít gyógyszert azokba a községekbe, amelyekben nincs gyógyszer-tár.

A posta propagandája mellett legtöbbet a körzeti orvosok tették, de köztük is talán leginkább a méhteleti **dr. Hilbert László**.

— Körzetemben (Méhtelek, Garbolc, Nagyhódos, Kishódos és Tisztaberek) nincs gyógyszer-tár, a legközelebbi Rozsályban van, s ehhez a patikához 10 község tartozik. Lehet az akár milyen jól felszerelve, de mindenképpen több mint tízezer emberről kell gondoskodnia. Szinte egy napjába kerül annak, aki ebbe a községbe utazik a receptet kiváltani. Ajánlottam is mindenkinek a posta új, igen emberséges szolgáltatását —

tájékoztatót Hilbert doktor.

Szinte naponta érkezik gyógyszer ezekbe a községekbe, ottjártamkor is jött Nagyhódosra **Szmutku Antaléknak**.

— Csak Magdus néniének (így hívják a faluban) — tiltakozik a 86. évében járó Antal bácsi. — Tudja, lelkem — folytatja — annyiba kerül így, mintha Rozsályba mennék, de nem töltök el egy napot... aztán menni sem bírok már.

Miután **Gézsda Károlyné** kézbesítő átadja a műanyag zacskóba csomagolt gyógyszerreket, elmondja, hogy havonta legalább 30 esetben veszik igénybe ezt a szolgáltatást. Nem panaszként mondja: egy-egy járványos időszakban bizony, ez jelentős munkatöbblet, s mivel expresszként kell kezelni, a kétszeri falujárás nem is könnyű.

Mint Papp László mondta, az úttörő munkából jelentősen kivették részüket a szalkai gyógyszer-tárak dolgozói is. Egy ésszerű — beruházást nem igénylő — figyelmesség több tízezer embernek környíti meg a dolgát Lónyától Tisztaberekig.

Zsoldos Barnabás

Szigorúan szabad időben

Brigádok a gyerekekért

„Szeretettel köszöntjük!”, „Gratulálunk a kitüntetéshez!”, „Köszönjük a velünk való törődést” — hirdetik a kedves ákombákomok a színes rajzokkal díszített kartonlapokon. A dossziényi ajándékot a Nap utcai kisegítő általános iskola tanulói készítették abból az alkalomból, hogy az Országos Úttörő Szövetség **A gyermekekért** emléklapot adományozta a Helyközi Távbeszélő Igazgatóságnak — első ízben egy VIII. kerületi intézménynek.

A HTI gyártó- és szerelőüzemében a dícséretet kiérdemlő, eddig már négyszer kiváló címet nyert Zrínyi Miklós és a kétszeres aranykoszorús II. Rákóczi Ferenc szocialista brigád képviselőivel beszélgettünk. **Egervári István** és **Jónás György** üzemvezetővel, valamint **Kertész Ferenc**cel, a Zrínyi kollektíva vezetőjével.

Mielőtt a kitüntetés megelőző sok társadalmi munka részleteire térnénk, a brigádok gazdasági munkájáról, életkörműmányaikról tudakozódunk.

— A gyártó- és szerelőüzem kifejezetten termelő tevékenységet végez — mondja vezetője, **Egervári István**. — Feladataink közé tartozik a híradástechnikai berendezések szerelése és üzembe helyezése, a külföldi cégek által gyártottak is; ezt csinálja a Zrínyi brigád. Az üzem dolgoz emellett az üzemvitelt könnyítő kiszolgáló eszközök gyártása, a berendezések különleges felszereltséget, nagy szakmai felkészültséget igénylő javítása. A Zrínyi brigád az ország legkülönbözőbb részeiben dolgozik, és gazdasági vállalkozásokba a határidők pontos tartása, előbbre hozatala is hozzátartozik, tehát nagyon elfoglalt emberek. De annak ellenére, hogy a teljesítményük sosem volt kevesebb 125-130 százaléknál az utóbbi években, időt szakítanak a tanulásra, önképzésre, a társadalmi munkára is.

— Hasonlóan a Rákóczi brigádhoz — veszi át a szót Jónás György, a karbantartó üzemegység vezetője, aki a közösség tiszteletbeli tagja, munkájuk értékelője. — A mi embereink ugyancsak vándoréletet folytatnak, ezért duplán is érdemük, hogy amikor úgy érezték: vállalásuk ellaposodtak, felkarolták az öregek Köztársaság téri napközi otthonát, a Baross utcai óvodát, ezen kívül a HTI-nek és a Postamúzeumnak számos postai emléket rendbehozottak, megmentettek. A szinte mindenféle szakmunkához értő brigádtagok 1981-ben csatlakoztak a Zrínyi brigád és a Nap

utcai iskola akkor már másodszor megkötött, öt évre szóló szocialista szerződéséhez. A bútorok javításától kezdve a festőmázoló, a villanszerelő és más egyéb munkákig nagyon sok mindent megtesz a közösség ennek az iskolának; tavaly például 245 órában. Szigorúan a szabad idejükből, sőt, ahhoz, hogy egyes szombatokon az iskola rendelkezésére álljanak, a vidéki munkákra az adott héten rá kell hajtaniuk, előbb befejezniük.

— Ebben az iskolában mindkét brigádnak nehezebb a dolga a szokásosnál — kapcsolódik a beszélgetésbe Kertész Ferenc. — A Rákóczi-tagoknak, mert ezek a valamilyen szempontból a korosztályuktól elmaradt gyerekek nem tudnak úgy vigyázni a tárgyakra, a berendezésekre, mint az átlagos tanulók, így sokkal gyakrabban kell nekik segíteni. A mi brigádunk pedig a munkára nevelésük nem könnyű feladataiban igyekszik sokat vállalni. A kisegítő iskolából 14 gyerek jár hetente egyszer amolyan politéknikai oktatásfélére az üzemünkbe; a kapcsolat is ennek révén jött létre annak idején. Noha az ügyesebbje közül egy-egy az iskola befejezése után nálunk marad, és ez némileg enyhíti a létszámgondokat, a többséggel való foglalkozás bizony, nagy türelmet, tapintatot, megértést követel. Csupán ebben a tanévben 728 órát tartózkodtak nálunk a gyerekek, ezenkívül átlag évi 150-160 órát fordítunk arra, hogy az iskola nagyon rossz állapotú, elavult audiovizuális berendezéseit megjavítsuk, karbantartsuk.

A faggatózásra, hogy az **egy iskola — egy üzem** mozgalomhoz való csatlakozáskor miért egy „nehéz” iskolát vállaltak, beszélgetőtársaim a gyerekektől kapott rajzokra, az asztalt díszítő, általuk készített szép hímezésre mutatnak. Elmesélik, hogy ha az üzem társadalmi, politikai ünnepségére meghívott, azt mindig áhitatosan végigülő gyerekek meghallják valamelyik kiszólitott, megdicsért brigádtag nevét, lelkes éljenzésbe, tapsba fognak. A többnyire mostoha otthoni körülmények között élő, nehezen kezelhető iskolások számos más meghatározó jelét is kimutatják hallójuknak, ragaszkodásuknak.

Sok évvel ezelőtt felkérésre teremtettek először kapcsolatot ezzel az iskolával. De már régen nemcsak a kötelesség, hanem a szeretet is összefűzi őket.

— simon —

nő-szigeteléssel látják el az alapot, amelyen nem törhet át a talajvíz. Két hatalmas keverőgép készíti át a betont, az egyik villanyerővel, a másik benzinmotorral működik. A tervrajz egyöntetűen mutatja az épület impozáns méreteit, amelyből már szinte maga előtt látja az ember azt a modern és annyira szükséges postapalotát. A Hatvan utcából lesz a levél- és csomagposta külön-külön bejárata, és mindegyiknek lesz egy szép nagy feladóterme. Ezek köré megfelelő üzemi helyiségeket építenek. A Hatvan utcai szárny első emeletén lesz az automata telefonközpont és a távirida, a második és harmadik emeleten a műszaki felügyelőség. A Déri térre néző szárnyat

az igazgatóság különböző ügyosztályai foglalják el.”

Az újságíró lelkesedését a helybeli postás illetékesek nem nagyon méltányolták, mert egy későbbi interjúban az akkori posta-főigazgató, dr. Nagy Endre a következők szerint nyilatkozott: „Az új postapalota valóban nagy szükség van hivatn megoldani, habár méretei a nehéz gazdasági viszonyok miatt az eredeti tervekkel és méretekkel szemben összezsugorodtak. Ennek ellenére meg fog felelni hivatásának, és lehetővé teszi, hogy jelenleg a város három pontján üzemelő postaszervek egy helyre kerüljenek.”

A munkák gyors ütemben folytak, az épület 9 hónap alatt

elkészült, úgy hogy 1930 decemberében már a belső munkákat végezték. 1931 tavaszán az automata központ szerelésével párhuzamosan a város telefonhálózatának kiépítését is megkezdték, amiről a korabeli újság így írt: „Valóságos harc-térre hasonlít napok óta Debrecen. Az utcákon futóárkok futnak keresztül, szorgalmas munkások fektetik a kábeleket, és a járókelők örülnek, mert a lázas gyorsasággal folyó munka nem csak azt jelenti, hogy sok ember jut munkaalkalomhoz, de azt is, hogy sok mizéria után végre igazi modern, minden igényt kielégítő telefonhoz jut a debreceni közönség.”

Május második hetében megkezdődött a beköltözés, és a hi-

valatos átadási ünnepség 1931. június 16-án volt. Báró Szalay Gábor posta-vezérigazgató ünnepi beszédében a következőket mondta: „Arra kérem az urakat, akik itt az igazgatóság részéről megjelentek, hogy azzal a munkaszeretettel, ugyanazzal a szívvel-leléssel dolgozzanak, amely honolt az ódon postaépületben. A kezelési személyzetet pedig arra kérem, hogy amikor a közönséggel érintkeznek, ne csak a szabályokat tartásuk meg, hanem legyenek velük szemben kedvesek és iparkodjanak a közönség kívánságait, amennyiben lehetséges és a szabályok megengedik, teljesíteni. A közönség akkor fog szívesen idejárn, ha jó kiszolgálásban részesül. Mi, a posta vagyunk a közönségért, és nem a közönség van miértünk, s kérem, hogy a közönséggel megfelelő módon bánjanak, mert csak ilyen módon tudjuk a forgalmat növelni. A posta mindenütt a világon a társadalom, az ipar, a kereskedelem létkető életének a tükré. Éjjel-nappal szolgálatban van és jószágának mértéke a pontosság, a megbízhatóság és a gyorsaság. Ezek a tulajdonságai a magyar postának úgy vélem, megvannak (úgy van! — hangos közbekialítások a megjelenetek részéről), és éppen ezért merem állítani, hogy a magyar posta felveszi a versenyt a világ valamennyi postájával.”

Debrecen 1 postahivatala 1931. június 21-én, vasárnap reggel 8 órától kezdte meg működését a Hatvan utcai postapalotában.

Dr. Levensik József

Keresi szervezetét a fejlődő távbeszélő- (távközlési) szolgálat. Hogy a távbeszélő-szolgálat fejlődése mit jelent, különösebb magyarázatra nem szorul. A teljes automatizáció felé haladunk (sajnos, nem az elképzelt ütemben), s ez együtt jár a gócosítással. Nyilvánvalóan ez sem egyszerre megy végbe az ország egész területén.

Bár még ugyancsak sok manuális rendszert (ezen belül LB-berendezéseket is) tartunk üzemben, a hatvanas évek derekán a tervezettnél lassabb ütemű fejlődéssel is eljutottunk oda, hogy a hálózattal fenntartási szervezet összpontosítása végett a hagyományos vonalfelvigyázói szakaszokat felváltották a körzetmesterségek. A szervezet alatt természetesen nemcsak a jobban képzett és némi- leg szakosított munkaerőegységet kell érteni, hanem a technikai felszereltséget, első-

sorban a járműveket is. Mindez azonban még elsősorban a kézi kapcsolású helyi és helyközi hálózatok fenntartási szervezete.

Az ország távközlési hálózataiban kiépülő automatizált góccok nyomán az üzemvitelükben megjelent egy új szervezeti forma, a **távközlési fenntartási üzemegység** (tfü). A posta szervezetének folyamatban levő korszerűsítése időszerűvé tette, hogy közelebbről megismerkedjünk ezzel a fogalommal. Mivel kísérleti jelleggel 1978-ban Sopronban, 1981-ben pedig Győrött és Mosonmagyaróváron hoztak létre ilyen egységet, a Soproni Postaigazgatóságon, illetve a Győr-Sopron megyei Távközlési Üzemnél érdeklődtünk az új típusú fenntartó szervezetről alkotott elképzelések, valamint az üzemeltetési tapasztalatok iránt. Az igazgatóságon **Hollndonner László** igazgatóhelyettestől kaptunk tájékoztatást.

Kulcs helyzetben a hibaügyelet

Szinte magától értetődik, hogy az automatizált góccok és körzeteik a manuális rendszertől eltérő üzemeltetési technológiát tesznek szükségessé. Hogy miért? Induljunk ki abból, hogy a jó távközlési szolgálatnak kötelessége a megbízhatóan működő rendszer (hálózat és berendezések), valamint az elkerülhetetlen hibák gyors elhárítása. Hogy a fenntartási, zavarelhárítási feladatokat kellőképpen tervezni és szervezni lehessen, megfelelő információkra van szükség.

A manuális szolgálatnál az információkat szolgáltatja a forgalmat lebonyolító személyzet. A kezelő ugyanis észleli az áramkör vagy az előfizetői állomás hibáját, tud a torlódásokról, a szolgálat egyéb akadályairól, s ezekről értesíti a műszaki fenntartó szolgálatot.

Nem így az automatikus rendszer. Itt a forgalom alakulását, zavarait saját magának kell észlelnie, és automatikus jelzéssel a felügyeleti szervezet tudomására hozni. Ez mérésekkel elemzi a jelzéseket, és — figyelembe véve természetesen az igénybe vevők bejelentéseit is — intézkedik a hibák elhárítása iránt. Erre a feladatra egy jól kialakított hibaügyelet (03) képes, amely nem egyszerű tartozéka a szervezetnek, hanem annál fogva, hogy az információk hozzá futnak be, illetve berendezéseivel, műszereivel maga szerzi meg azokat, a hálózat- és berendezésfenntartó részleg munkájának irányítójává válik.

Ezek szerint az automatizált góckörzet üzemeltető szerveze-

te, a tfü egyesíti a központ, a hálózat és az átviteltechnikai berendezések fenntartóit. **Elképzelhető-e valamilyen egységes üzemviteli rend a különböző nagyságú góccok működő üzemegységei között?**

Amennyire egységes postai szolgálatot tud nyújtani — igazodva a település nagyságához — egy IV., V. vagy VI. osztályú hivatal, úgy a távközlési szolgáltatásokban sem a szervezeti nagyságából, hanem a technikai színvonal egyenlőtlenségéből adódnak a különbségek. Az viszont magától értetődik, hogy a góckörzetek nagysága és jelentősége függ a földrajzi adottságoktól, a település- és gazdasági szerkezetétől. Ehhez igazodva a fenntartási üzemegységeknek — azonos feladatkörrel — három formáját szándékoznak létrehozni. Az olyan nagy lakosságszámú városban és ipari központban, mint Győr, amelyik idestova elbírna egy városi távközlési üzemet, 100–120 főt foglalkoztató üzemegységet képzeltünk el. Körülbelül 50-es létszámú szervezet tudná ellátni a szolgálatot Sopronban. Veszprémben, Szombathelyen, esetleg Pápán, és 25–30 dolgozóra lenne szükség például a csornai, ajkai, körmenői, sárvári stb. góckörzet hálózatának és berendezéseinek az üzemeltetésére.

Azonos feladatkörrel, s hogy ez a körzet hálózatának és berendezéseinek az üzemeltetése, beszélünk. Jó lenne azonban, ha a munka tartalmát részletesebben kifejtenénk.

Váoljuk fel egy üzemegység szervezetét!

Az ábrához csak annyiban fűzünk magyarázatot, hogy a különböző vonalakkal jelzett kapcsolatok teljesen világossá válnak.

Az ügyvitel kisegítő szerepe magától értetődik. A legkisebb egységnél is folyik bizonyos levelezés, ügykezelés. A dolgozók munkai és szociális kérdéseivel is foglalkozni kell.

A hibaügyelet különleges helyzetét már említettük. Nem főnöksége a hálózat- meg a berendezésfenntartó részlegnek, de mint az információk gyűjtőhelye a vezető jobbkézé-

Mi legyen

a megelőző karbantartással?

Hogyan valósultak meg az elképzelések? Milyenek az idestova hat-, illetve hároméves működés tapasztalatai? Erről beszéljenek az érintettek!

Szabó Béla, a megyei távközlési üzem vezetőhelyettese és **Kiss Lajos**, a győri tfü vezetője bevezetőként elmondta, hogy a győri ARF-, és a hozzá mint gócközpontokhoz kapcsolt ARK-központok üzembe helyezésével egyidejűleg kezdte meg működését a fenntartási üzemegység. A hálózatokat fenntartó adig két körzetmesterség (haldan nyolc vonalfelvigyázói szakasz) dolgozói többségükben az üzemegységhez kerültek. Kezdetben ugyanis az ő feladatukat képezték az állomásváltozási munkák is. A megyei üzemhez mindössze egy-két kisebb munkacsoport tartozott.

Az állomásgazdálkodásnak előbb üzem, majd igazgatósági hatáskörbe kerülésével a feladatokat is meg kellett osztani — mondja **Szabó Béla**. — A rátermettebb, jobban képzett szakmunkások mint zavarelhárítók a fenntartási üzemegység-nél maradtak, az üzemviteli szerelés (állomásbekapcsolás és -változás) viszont hálózatos feladattá vált, így a többi dolgozó a megyei üzemhez került. A körzetmesterek a hálózat-szerelő, valamint a kmk- (kiseb- megelőző karbantartás) csoportok vezetői lettek.

Sopronban — tájékoztat **Hernicz Ferenc** üzemegység-vezető — a két körzetmesterségből négy zavarelhárító került a tfü-höz. Kettejük városi (egy gépkocsival, egy pedig kis motorral), másik kettejük vidéki (szintén gépkocsival, illetve motorkerékpárral felszerelve) zavarelhárítóként tartja rendben a hálózatokat. A többi körzettag az üzem létszámába tartozó hálózatos csoporthoz került, kmk-, illetve állomásváltozási feladatok ellátására.

Sikerült-e kellőképpen elhatárolni a fenntartási és a hálózatos feladatokat?

Bár az üzemti tapasztalatok igen kedvezők, sokat javult a hibaelhárítás, jelentősen csökkent az üzemidő-kiesés, a feladatkörök megosztásában volna mit javítani. Nevezetesen akkor tudnánk igazán jól szervezni a munkánkat, ha vissza lehetne állítani a kezdeti állapotot, azaz ismét a tfü feladata lenne az állomásgazdálkodás.

Ezt a gondolatot **Horváth Imre**, a győri zavarelhárítók csoportvezetője is megerősíti.

A nagy tfü idején, amikor az állomásgazdálkodás is a mi dolgunk volt, jobban ment a munka, mert könnyebb volt az embereket irányítani. Minden- képpen kellene az üzemegység-nél egy tmk- vagy legalábbis kmk-csoport, hogy a több szemé- lyes munkákat ne kelljen átadni az üzemnek, hanem rögtön fel tudjunk rá vonulni. Másik bajunk az, hogy az üzemnél mutatkozó létszáhiány miatt különböző kisebb munkákat a

irányítja, bizonyos értelemben szervezi a munkájukat.

A hálózattal fenntartó rész- leg egységei közül csak a zavar- elhárítók különleges helyzete kíván néhány gondoltnyi magyarázatot. Mivel a fenntartás- ban legfontosabb feladat az üzemidő-kiesés csökkentése, ők azok, akik más feladatra nem vehetők igénybe; állandóan készen kell állniuk a hibák elhárítására. Ha viszont a hibák mennyisége vagy természete miatt a zavarelhárítók fenn- akadnak, az egyéb feladatokkal megbízott dolgozókat segítség- gükre kell küldeni.

mi nyakunkba sóznak. Jelenleg az a fő gondunk — ez nem a szervezet hibája —, hogy nincs az üzemegységnek mérőtechni- kusa; ezért a kelleténél több idő telik a hibák keresésével.

A karbantartó csoport szük- ségessége egyébként a Hernicz Ferencel folytatott beszélgetés során is felmerült, sőt ugyanígy vélekedik a dologról **Koller Jó- zsef**, a győri hibaügyelet veze- tője is.

A technológiához jól iga- zodik a tfü szervezete, de a fel- adat- és hatáskörök felül kel- lene vizsgálni. Sokkal eredm- nyesebb lenne a zavarelhárítás, ha a tfü-nél megvolnának pél- dául egy kábelszakasz cseréjé- nek, vagy egy-két oszlop hely- reállításának a feltételei.

Az elmondottakból azt le- het kihámozni — előzi meg a kérdést **Hollndonner László** —, hogy a zökkenők a fejlesztés visszafogásából, nem pedig a szervezet hibájából adódnak. Ugye, időközben központ- és hálózatkapacitás hiányában ki kellett venni az állomásgazdál- kodást az üzemegység kezéből. Ezenkívül is sok mindenben az élethez, a nem várt körülmé- nyekhez kell igazítani működés-üket. Az azonban mindenké- pen megállapítható, hogy a mi- nőségi mutatók javítására, a be- szénderthetőség, a hívásbizton- ság vizsgálatára, az előfizetői panaszok okainak felderítésére és megszüntetésére alkalma- sak. Egy ilyen többé-kevésbé zárt egység (állomárai a 06 tár- csázása nélkül hívni tudják egymást) sokkal inkább gazdá- ja lehet a területnek, együtt él- het az igénybevevőkkel, akár csak egy megyére kiterjedő, építési feladatokat is ellátó üzem.

Ezzel szemben az is nyil- vánvalóvá vált, hogy a szerve- zéssel előreszaladni sem lehet. Amennyire szükség van az in- tegrált fenntartó szervezetre a túlnyomórészt automatizált gó- cokban, olyannyira nem hasz- nosíthatók az előnyeik az LB- meg a CB-rendszerekben. Tehát a távközlési fenntartási üzemek és a körzetmesterségek még jó ideig békésen megfér- nek egymás mellett. A megyei üzemek vegyesen is jól irányít- hátnák mindkettőt.

Nem fenyeget-e annak a veszélye, hogy az ügyek intézé- sébe fölöslegesen újabb sík éke- lődik be?

Éppen a feladatok átcso- portosítása mutatja, hogy nem. Mihelyt az állomásgazdálko- dást elvették az üzemegysége- kől, megszabadultak a végrehaj- tástól is. Más kérdés, hogy a je- lenlegi kényszerítő körülmé- nyek miatt nem sikerült még teljesen tisztázni a profilokat kiala- kítani. Rendes körülmények kö- zött egy állomás bekapcsolása, sem az adminisztrációban, sem a végrehajtásban nem igényel megyei hatáskört... az igazga- tóságról pedig egyszerűen szó sem eshet. A hibák bejelentése és elhárítása pedig, mint látjuk,

teljes mértékben a helyén van.

A közönség talán még nem ismeri eléggé az új szerve- zetet — mondja **Szabó Béla**. — Előfordul, hogy ismeretségekbe kapaszkodva vagy nagyobb nyomatékot remélve az üzem- vezetőt hívják fel, vagy engem keresnek meg egyszerű hibabe- jelentéssel, vagy más apró- cseprő ügygel. Ilyenkor azt ta- nácsoljuk, hogy jelentsék be panaszu- kat a 03-nak. Itt hamarabb kézbe veszik az ügyet, mintha előbb nekünk kellene intézkednünk.

Egyébként — ismét **Hollndonner László** gondolatait idézve — nemcsak a telefonsze- relésben mutatkozó hiánygaz- dálkodás akadályozza a hierar- chián belüli ésszerű munka- megosztást; felszereltségben, gépesítettségben sem sikerült elérni a tervezett színvonalat. Nagyon helyesen érzik a szak- társak a megfelelően felszerelt karbantartó csoportok szükse- gességét. Ezek mind a zavar- elhárításban, mind a megelőző karbantartásban részt vehetné- nek. Munkájuk terjedelmét, mondjuk, 200 normaóraban szabhatnánk meg. Ezt nevez- hetnének nem tervezett megelő- ző karbantartásnak. A 4000 normaórát meghaladó, nehéz hálózátépítő gépekkel felszerelt csapatot szükségessé tevő mun- kák változatlanul a központi (igazgatósági) hálózátépítő üzem feladatai. A két határér- ték közötti munkák, beleértve a tervezett karbantartást is, a me- gyei üzemek feladatkörébe tar- toznak.

A beszélgetések során szó esett képzettebb szakmunká- sokról, mérőtechnikusról. Va- jon milyen a fenntartási üzem- egységek szakember-ellátottsá-

ga, illetve milyen kílátásokat tudnak nyújtani szakmunká- soknak, felsőfokú végzettségű-eknek?

Szakmunkásokban, úgy tű- nik, nincs hiány. A zavarelhárí- tók szükséges létszámáról gon- doskodtak. Nehézséget náluk — amint Győrött hallottuk — a megyei üzemnél mutatkozó lét- száhiány okoz. Sopronban még jobban állnak, mert a vá- rosoknak van egy szakközépisko- lája. Arra a kérdésre azonban, hogy a zavarelhárítók megbe- csülésnek, kiemelésnek érzik-e munkakörüket, Horváth Imré- től Győrött nemleges — leg- alábbis közömbös — választ kaptam. Úgy vettem ki szavaiból, hogy kezdetben idegenke- dett új beosztásától; most már megszokta. Alapfizetésben nincs különbség, jövedelmük a különféle pótlékokkal növeks- zik ugyan, de ennek bősége- sen megvan az ellentétele. Való- színűleg Sopronban **Hernicz Ferenc**től kaptam a kérdésre el- gondolkodtató magyarázatot: náluk a hálózatosok négyen vannak a sok központos között.

Nem kisebb gond — főként a kílátások, a távlatok miatt — a felsőfokú végzettségű szakem- berekkel való ellátottság sem. Bár minden főiskolás és egyete- mista táskájában hordja a mar- sallbotot, ennyi hadvezérre mégsincs szükség. Kellenek vi- szont a jól képzett és megbe- csült szakemberek a távközlési szolgálat valamennyi szintjén.

Ezzel szemben a győriek arra panaszkodnak, hogy a helybeli főiskola végzősei nemigen haj- landók a városban maradni, no- ha tanulmányi idejük alatt, az üzemi gyakorlatok során, jó né- hányukkal meg tudnak ismer- kedni. A soproni tfü-től pedig az igazgatóság szívja el a felső- fokú végzettségű és már gya- korlott munkaerőt.

Adjuk meg a rangját!

Hogy az imént ismertett gondolat, véleményeket a távközlési fenntartási üzemegysé- gek létrehozásakor követett cé- lokkal összevessük, megint **Hollndonner László**hoz fordulunk.

Ha szemügyre vesszük a tfü-nek szánt feladatokat és a megoldásukhoz szükséges ha- táskört, csakis oda lyukadha- tunk ki, hogy a legtöbb munka- körben a jelenleginél jobban képzett szakemberek kel- lenek. Minden szempontból ala- posabban szervezett munkára, továbbá sokkal magasabb ren- dű és szigorúbb technológiai fe- jelemre lesz szükség. Ennek jelenleg, sajnos, nincsenek meg minden tekintetben a feltételei. — Nagyrészt eljutottunk odáig, hogy a zavarelhárítók az előfizetőknél nem babrál- nak bele a készülékekbe. Mikrofont, hangdobozt még cserélnek, de tárcsát és zsinórt nemigen. Ezt igyekeznünk javítóüzemi feladat- nak minősíteni. Sajnos, kijelen- tésünk azért nem lehet egyér- telmű, mert még ugyancsak is- merjük az alkatrészhányt. A cél tehát az, hogy a készülék- hibát cserével hárítsuk el. Eh- hez azonban a készülékeket föl- tétlen csillapításértékük szerint kell osztályozni (ez a cseremik- rofonokra is értendő), eszerint raktározni és felhasználni. Ez persze csak egy, de nagyon lé- nyeges példája a fejlettebb technológiai kívánalmaknak.

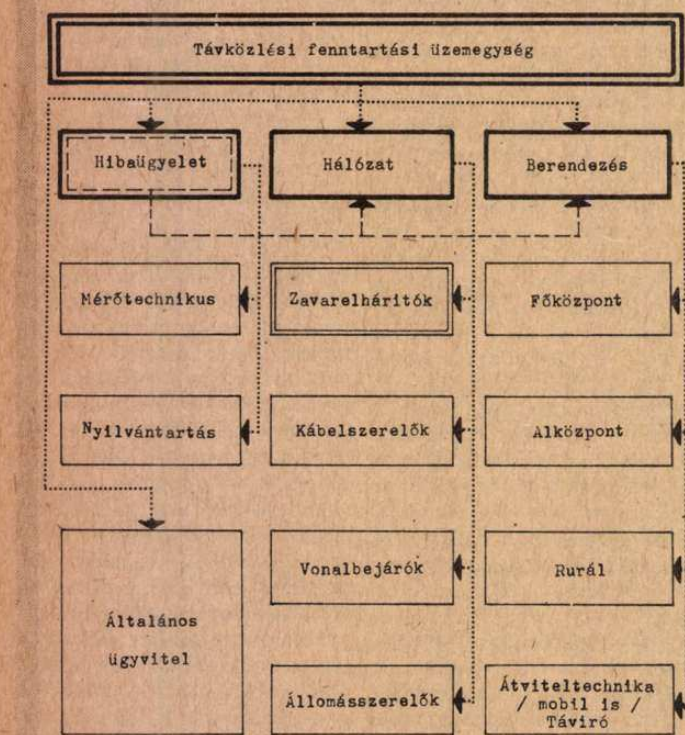
Közbevetve: a jó működés- nek nemcsak technikai és hozzá igazodó szervezeti feltételei vannak. Egyébként is minden téren korszerűsíteni kell a már működő és a leendő üzemegy- ségek munkáját. Például egy- szerűsíteni kellene az elszámo- lási rendszert. A jelenlegi ugyanis megegyezik a körzet- mesterségekkel is kifogásolt há- rompéldányos munkanaplók- kal. A zavarelhárítók meggle- dően kevés, amellet nagyobb- részt kis értékű anyagokat használnak fel. Tevékenységük- ket nem is a munkaóra- és anyagstatisztikából, hanem a

hálózat üzemképességéből, a szolgáltatás minőségéből kell megítélni.

Folytatva az előbbi gon- dolatot: az út, a jövő minden- képpen a távközlési berendezé- sek korszerűsödéséhez, a rend- szerek integrálódásához vezet. Egyre összetettebb, fejlettebb technikát tartalmazó berende- zések üzemeltetésére kell felk- szülnünk, még ha a kényszerítő körülmények miatt lassan ha- ladunk is ezen az úton. Tehát semmiképpen sem lehet lebe- csülnöd feladat egy esetenként egyharmad megnyírt terület jól szervezett, összetett távközlési szolgálatának ellátása. Ha pedig így értékeljük ezt a mun- kát, nem szabad az ott betöltött különféle munkaköröket sem jelentőségükön alul kezelni. Vé- leményem szerint az üzemegy- ségekre bízott technikai eszkö- zök működtetése közben — ki- váltkepp a jövőben — egy főis- kolai vagy egyetemi képesítésű vezető vagy beosztott bőven ki- élheti műszaki hajlamait.

Hova helyezhetnénk tehát fontosság tekintetében a távközlési fenntartási üzemegysé- geket? Fogadtatásuk a Magyar Posta megítélésénél kezdődik. Ha el tudjuk a közvéleménnyel fogadtatni a hírközlés megfele- lő társadalmi és gazdasági je- lentőségét, és azt magas színvo- nalú, megbízható szolgáltatás- sal alá is tudjuk támasztani, azonnal megnő a postai mun- kakörök értéke is. A korsze- rűbb, de mindenképpen meg- bízhatóbb távközlési szolgálat ön maga is közismert és szíve- sen fogadott személyiség rang- jára emeli a „postás bácsi” módján a távközlési szolgálat dolgozóit is. A szervezet maga pedig közvetlen tárgyaló part- nerévé válik a gócc területén működő valamennyi hatóság- nak, intézménynek és vállalat- nak. **Adjuk meg mi magunk ne- ki ezt a sarzsit!** — talán nem lesz különösebb gondunk a szakember-ellátottsággal sem.

Benda István

Siker az évad után

Nyelvi tábor a Postás Művelődési Központban

Június végén már a csillagok állása is a nyarat jelzi. Az iskolák elcsendesülnek. Kezdetét veszi a *nagy vakáció*. A PMK-ban is véget ér az évad. A tanfolyamok befejeződnek, a körök, a csoportok a klubok tagjai őszig elbúcsúznak egymástól.

Június vége van, idén mégsem csendesül el a ház. Az udvartól a második emeletig jókedvű csiviteléssel „lakják” a nyelvi tábor általános iskolásai. A tábor célja: *tanulás és játék*. Két angol, egy német nyelvű csoportban folyik a „munka”, mely nemcsak idezőjelben az. A gyerekek nagyon komolyan veszik a *napi kétórás tanulást*. A nyelvórák után annál felszabadultabb gyermekcsapat trappol, tódul az étterembe, nagy találgatások közben: vajon mi lesz az ebéd? Vitathatatlanul legnagyobb sikerrel a mákos-tészta szerepel az étlapon.

A délután már egészen a játéké. Változatos programok várják a gyerekeket, szabad programok. Délutánra a „kötelező” szó töröltetett a szótárból. Elvégre nyár van, a nagy vakáció ideje. A kertben zajlik a focibajnokság, futnak a körjátékok, ugrál az ugróiskola. Az ifjúsági klub alagsori hűvösében pattog a pingponglabda, nagy zajjal kattog az asztali foci. Egy másik teremben magnó, társasjátékok.

Az első napok csendes nézelődése után már mindenki könnyen megtalálja a helyét.

Barátságok kötődnek, s szemmel alig követhetően nyargalásznak a gyerekek egyik helyszínről a másikra.

Két alkalommal a videóé a főszerep. Az új technika mindenkit a képernyő elé csal. A szórakoztató másfél órák osztatlan sikert aratnak. Ugyanilyen izgalom kíséri a „nagy” mozt is, Fátia Negra kalandjait.

Egyik délután iparművész segítségével *kedves ajándékok készülhetnek*: filcből, gyöngyből kis táskák — a lányoknak sikerül is. Másik alkalommal a görög táncbáznál a fiúk inkább csak nézik, hogyan próbálgatják a lányok az új tánclepleseket.

Utolsó nap játékos ügyességi verseny zajlik, melynek a fiúcsapat a győztese. A nyereményt — egy-egy tábla sokit — viszont lovagiasan megosztva a lányokkal eszik meg.

Mire véget ért a két hét, jól összeszokott csapat alakult ki. Sokan sajnálták, hogy nem tart tovább a tábor. Látni a vidám, felszabadult gyermekereget, mi szervezők is úgy éreztük, *nem volt hiábavaló* a sok munka — megérte.

Szeretnénk jövőre — felhasználva az ideit tapasztalatokat —, folytatni ezt az új kezdeményezést, tanulást és jól megszervezett játékos szabadidő-eltöltésről gondoskodni a nyári szünidejüket töltő gyerekeknek.

Tóth Andrea

Az ember, aki lezárta a várost

A történet, amely előttünk leperg, úgy kezdődik, akár egy hagyományos krimi. Kigyullad a kisváros nemrégiben épült idegenforgalmi nevezetessége: a hatalmas, gyönyörű szálloda. Természetesen riasztják a tűzoltókat, ők megfeszített munkával megfékezik a fellobbant lángokat. Nyomukban megjelennek a szakértők és a rendőrség nyomozói, akik átveszik a kiürített terepet, és megindul a vizsgálat.

Hogyan történhetett ez meg egyáltalán? Véletlen volt-e vagy szándékos gyújtogatás? Felelőtlenség, esetleg tudatos kártevés?

A fiatal, hivatását szerető, milicista Rogov vezeti a kihallgatásokat, aki — és itt kezdődik a konfliktus — közvetve érintve van az ügyben is, hiszen szerelme nem más, mint a szálloda csinos igazgatónöje. (Munkatársa pedig elvált felesége.)

Hagyományos krimit említettem, de aki ilyesmit vár, az végül is téved. A műfaj, a formai megoldás ugyanis csak álruha. Úrügy. Eszköz ahhoz, hogy a magvas mondanivaló teljes mélységében kibomoljék, az alkotói szándék maradéktalanul megvalósuljon.

A szállodai tüzeset tehát amolyan katalizátor, amely lehetővé teszi, hogy fény derüljön arra: ki a felelős, illetve kik a felelősek a tüzet okozótól egész a tanácselnökig. Nyomában széles körű lelkiismereti konfliktus bontakozik ki. (Akárcsak Gábor Pál csaknem tizenhat esztendeje készült kitűnő filmjében, a Tiltott területben.) Itt is mindenki felelős és senki sem, hiszen a hibák jó része, amely a katasztrófát előidézte, kényszerítő körülmények hatására keletkezett.

Rogov, a nyomozás vezetője alapos ember. Nem látványos sikereket akar elérni, hanem az

igazságot kívánja felderíteni, még akkor is, ha ez esetleg némelyeknek kellemetlen. Lépésről lépésre halad előre: az ok és okozat láncolatát bogozza, és minduntalan nehézségekbe ütközik. Akkor sem zárja le a kihallgatásokat, amikor rábukkan a tulajdonképpeni tettesre, hanem továbblép. S ekkor kiderül, hogy a tűz nem terjedt volna olyan gyorsan el, ha ...

S ez a feltételes mód egész sor apró és nagyobb bocsánatos bűnre világít rá. A feszített határidők, az át nem gondolt tervek, a kisvárosi lokálpatriotizmus, ha úgy vesszük, közvetve mind-mind előidézői a történeteknek.

Talán kissé lassú a cselekménysor tempója, túlzottan részletes a drámai összeütközés kifejlődése, de a hibák ellenére azt mondhatjuk, hogy Az ember, aki lezárta a várost, a Szovjetunióban manapság mindinkább szaporodó problémáifilmbek sorából való. Egyike azon alkotásoknak, amelyek napjaink égető gondjait viszik a felvevőegyre elé. Jellemzője, hogy az elgondolkodtató témafelvetéshez egyfajta kritikus látásmód is járul, s az a fajta tiszteltetelméltó alapállás, amely jelzi, hogy a forgatócsoport nemcsak kipécézi a hibákat, hanem tevőleg változtatni is akar rajtuk. Külön erénye a filmnek, hogy bár közügyekről szól, jelentős hangsúlyt ad főhőse magánéletének is.

A megoldatlannak tűnő helyzet végül is érzelmi motívumokkal kedvező irányba fordul, amolyan „így kellene lennie” alapon. De ne legyünk telhetetlenek, hiszen *Alekszander Gordon* rendezőnek és színészeinek jóvoltából érdekes kérdést és számunkra nem egy fordulatában ismerős helyzeteket és élettelses jellemhábrázolást kaptunk.

Ábel Péter

Több olvasó, mint beiratkozott tag

Látogatás egy szakszervezeti könyvtárban

A postásszakszervezeti könyvtárhálózat egyik jól működő, eredményes könyvtára a Ferenc Távbeszélő Üzemnél található, az épület első emeletén, önálló helyiségben. A világos, barátságos szobában a falak mentén könyvespolcok, tele könyvvel, külön polcon a folyóiratok. Minden könnyen hozzáférhető, áttekinthető. 1982 óta *Tóth Károlyné* látja el a könyvtárosi feladatokat — társadalmi munkában. Szívesen vállalkozik arra, hogy bemutassa az üzem könyvtárát, beszéljen munkájáról.

— Könyvtáram letéti I. típusú. A központi könyvtártól kapott állomány jelenleg 3241 kötet. Gyakran megyek a Benczúr utcába cserélni, évente legalább 10-12 alkalommal. Így rendszeresen hozzájutok az új könyvekhez, felfrissítem állományom. A könyvek szabadpolcos rendszerben vannak elhelyezve, különválasztva a szépirodalom és az ismeretterjesztő, valamint a szakkönyvek. Ezekben belül is kiemelt az olvasóimatt leginkább érdeklő témákat, az útikönyveket, az iskolai kötelező olvasmányokat, a szórakoztató kalandos írásokat, a barkácsolással, kötéssel, horgolással foglalkozó irodalmat. Így mindenki könnyen megtalálja az érdeklődésének, ízlésének megfelelő könyvet.

Az állományban való eligazodást, tájékozódást segíti, megkönnyíti majd a rövidesen elkészülő betűrendes katalógus is. Ezt a központi könyvtár készíti el számomra, mivel én a munkám mellett képtelen lennék összeállítani.

— Egyébként bővíteni is szeretnénk a könyvtárát. Az szb már megígérte, hogy lehetőségei szerint segít: új könyvespolcot vásárolnak a könyvtár számára, vagy az üzem asztalosa a meglevő polcokat fogja magasztani, a központi könyvtár pedig bővíti állományomat.

— *Ilyen nagy az igény a könyvtár iránt?*

— Igen, az itt dolgozók nagyon érdeklődők, szeretnek olvasni, vetélkedni, és ehhez igénylik a könyvtárt. A szocialista brigádokkal is nagyon jó a kapcsolat. Az üzemből élénk brigádelet folyik. Részt vesznek a központilag szerve-

zett megmozdulásokon, vetélkedőkön, de helyileg is gyakran rendeznek szellemi és sportvetélkedőket. Ilyenkor a felkészüléshez szükséges irodalmat mindig a könyvtár állítja össze a számunkra.

— Nagyon sokat köszönhetek elődömnök, *Rohács Ervinének* is, hogy az üzemből ilyen népszerű a könyvtár. Ő 1963-tól nyugdíjazásáig látta el a könyvtárosi feladatokat, és sikerült a dolgozókkal megkedveltetnie az olvasást.

— *Hány rendszeres látogatója van?*

— Jelenleg 210 beiratkozott olvasóm van. Egyébként nemcsak az üzem, hanem a PSZSZI dolgozói is olvasóim közé tartoznak. A könyvtárt használók száma azonban ennél jóval több. Csak egy példa: olvasóim nagy része középkorú, iskolás gyermekeik vannak. A tanulmányaikhoz szükséges könyveket, a kötelező irodalmat tőlem kölcsönzik. Nagyon jólesik, amikor a tanév végén jönnek a szülők és nekem is köszönetet mondanak a jó bizonyítványért. Az is öröm, hogy vannak olyan olvasóim — így *Kárácz néni* is — akik régen nyugdíjasok, de könyvtárba idejárnak. A központi könyvtár 10-féle folyóiratot fizet elő nekünk. Nagyon sokan emiatt is látogatják a könyvtárt.

— *Hogyan fér meg egymással szakmai és társadalmi munkája?*

— Számlalapsz-ügyintéző vagyok. Ez valóban sok feladattal jár, kicsit zúró munkakör, de nem gátolja könyvtári munkámat. A kölcsönzési időket, a könyvtárral kapcsolatos egyéb teendőket mindig el tudom látni. Igaz, hogy társadalmi munkám többletenergia, néha szabad időt vesz igénybe, de szívesen teszem, mert eredeti foglalkozásom pedagógus. Ennek egyébként hivatali munkámban is hasznát veszem, hiszen ott is emberekkel foglalkozva sokszor kell a megértés, a türelem.

— *Miért hagyta ott a pedagógus pályát, hogyan lett postás dolgozó?*

— A Táviró utcában lakunk, rögtön az üzem mellett. Az iskola viszont, ahol tanítottam, a XV. kerületben. Napon-

Tóth Károlyné: Ezt ajánlom ...

ta három óráig telt el utazással, ezért más munkahelyet kerestem. Mivel a közelben nem találtam pedagógus állást, így léptem be a Távbeszélő üzemhez és lettem postás. Mindez 1977-ben történt. Azóta sem bántam meg, szeretem a munkámat, érdekes, változatos. Közben elmentünk a Táviró utcából. Van két gyermekem — a lányom 11, a fiam 10 éves —, ezért nagyobb lakásba költöztünk. Ismét utazó vagyok, de nincs szándékomban itthagyni a munkahelyemet.

— *Hogyan értékeli munkáját?*

— Szakmai és társadalmi munkámat is elismerik, többször kaptam jutalmat. Elnyerem a Kiváló Dolgozó címet is. Társadalmi munkámat az szb a szakszervezeti nevelőmunka fontos részének tekinti. Munkaterv szerint minden évben egyszer beszámoltatnak, és értékeli a könyvtár munkáját. Segítek munkámat, kérik véleményemet. Havi 250 forintos tiszteletdíjat is kapok. A Postások Szakszervezete az elmúlt évben pénzjutalommal ismerte el munkámat.

Burom Márton

Korhatár: 4 évtől

A természetes mozgásvágy az ember veleszületett adottsága, mely nagymértékben befolyásolható, fejleszthető. A zenei kísérettel végzett mozgás pedig különösen kellemes életérzést kelt. A Postás Művelődési Központban 1957 óta folyik a gyermekek, a serdülők és felnőttek számára szervezett táncoktatás. A gyermekek táncoktatási anyaga az ember természetes mozgáskészségére épül. Általános fejlesztő hatása alkalmazkodik a korosztályok tehertörő képességéhez.

Mi a célja a táncoktatásnak? A 4 éves kortól kezdhető általános testképzés haszna az, hogy a folyamatos mozgásban a szép, tartásra és az esztétikus kifejezésre törekszik. Gazdag és sokoldalú mozgásanyag elsajátításával elérhető az izomzat részletes és átfogó igénybevétele, ami kapcsolódik a végtagok harmonikus mozgásához. Ha a mozgás formáló hatása már idejekorán, gyermekkorban elkezdődik, akkor a szép testtartás állandósul, természetessé válik. A szakszerű, minden oldalú izomfoglalkoztatás olyan erős izomzatot eredményez, amely a legkritikusabb korban, a serdülőkorban is megbízható pillérként tölti be a tartó szerepét. A táncoktatással a gyermekek képesek tudatosan használni

törzsüket és végtagjaikat, érzik a mozgás összhangjának örömet.

A kötelező gyakorlatok pontos végrehajtása önfegyelmet igényel. A nehezebb gyakorlatok ismételtetésével kialakul a gyermekben a tanulás helyes technikája. Az ügyesség fokozódásával magabiztossá válik a gyermek. Fellépése határozott lesz. Testi ügyességének fejlődése sikerélményekhez vezet.

A PMK balettiskolájában különleges tanterv alapján folyik az oktatás. Az izomfejlesztő gyakorlatokon kívül megtanulják a balett alapelemeit, alapfokon népijáték- és néptáncképzést kapnak, valamint kisebb etűdöket, színpadi táncokat tanulnak. E képzés összhangban van azzal az elképzeléssel, hogy a későbbiekben esetleg kedvet kapnak a résztvevők a PMK két táncművészeti csoportjának munkájában való részvételhez: néptáncosok vagy társastáncosok lesznek.

Az 1984–85-ös tanévben — kortól függően — 5 csoportba osztva tanulhat mintegy 100 tanuló a PMK balettiskolájában. Munkájukról először decemberben nyilvános órán, majd májusban bemutató előadáson számolnak be.

Dr. Sümeghy Gyuláné

Kezdődik az új tanév

A Postások Erkel Ferenc Zeneiskolája szeptemberben kezdi meg a 82. tanévet. A zeneiskola célja mindig az volt és ma is az, hogy a fiatalok közül minél többen szeressék meg és műveljék a zenét. Adottságaik lehetőségét adnak arra, hogy mindenki megtalálja az érdeklődési körének, igényének legmegfelelőbb zenei területet. Az új tanévben is szeretettel várjuk a zenét tanulni vágyókat a következő szakokra:

Klasszikus tanszak: zenei előképző, zongora, hegedű, harmonika, gitár, ének.

Jazztanszak: zongora, gitár, basszusgitár, bőgő, szaxofon, klarinét, trombita, harsona, dob, ének.

Táncdalstúdió: ének, hangképzés, korrepetíció.

A klasszikus területen a hangszeratanulást zenei előképző előzi meg, amelyen a gyermekek már öt éves kortól megismerkedhetnek azokkal a zenei alapokkal, amelyekre később a hangszeroktatást építeni lehet. Fontos feladatunknak tekintjük e tanszakon, hogy növendékeink zenét szerető és ér-

tő, igényes hangverseny- és operatárogatók legyenek, a tehetséges tanulókat pedig a továbbtanulásra felkészítsük.

A jazztanszakon a hangszeres és ének főtárgyakat jazzelmélet, jazzirodalom és — ami a jazzjátéknál igen fontos — zenekari gyakorlat egészíti ki. Az új tanévtől bővül a hangszeres oktatás: trombita és harsona tanulására is lehet jelentkezni. Az elmúlt évek eredményeként a tanszak a legjelentősebb előkészítője lett a Bartók Béla Zene-művészeti Szakközépiskola jazztanszakának.

Sok fiatalnak kedvenc zenéje a táncdal. Ezért a táncdalstúdióban folyó oktatásnak az a célja, hogy a hazai és a külföldi népszerű táncszámokat a növendékek tisztán, jó szövegkiejtéssel tudják előadni. A tananyag az oktatásra alkalmas táncdalokból áll.

Jelentkezés és bővebb felvilágosítás: augusztus 21-től, hétköznap 14-től 18 óráig a zeneiskola irodájában (Budapest VI., Benczúr utca 27. II. emelet. Telefon: 228-483).

Kővári József

Kettős eredmény — egyetlen ötletből

Ilyenkor nyáron nagy gondjuk az iskolás gyerekek szüleinek, hogy — amikor nekik már letelt a szabadságuk — mit kezdjenek csemetéikkel, vajon hol, mivel töltik a hosszú napokat, heteket, ki felügyeljen rájuk, hol ebédeljenek, hiszen nem mindenütt lehet nagymamái őrizetre számítani, vagy úttörő táborban elhelyezni a gyerekeket. Ezen segített a Postás Sport Egyesület és a szakszervezet vezetője akkor, amikor elhatározta, hogy a szakszervezet anyagi támogatásával, a PSE Lumumba utcai telepén *nyári sportnapközis tábor* létesít.

Jó kezekben

Milyen is ez a tábor, miként foglalkoztatják és látják el itt a gyerekeket? Ennek kiderítésére kerestem föl *Rupnik Károlyt*, az egyesület módszertani vezetőjét, aki egyben az edzők gaz-

hoztuk létre, egyrészt azért, hogy a postás szülők gondjait enyhítsük. Nyugodtan dolgozhassanak abban a tudatban, hogy gyermekeik jó helyen, jó kezekben vannak, másrészt, hogy bizonyos sportágakat megkedveltessünk a postásivadékokkal, és ezáltal talán utánfutási gondjaink is megoldódhatnak.

— *Hány éves gyerekek lehetnek a tábor lakói, és miből áll a napi foglalkozás?*

— Hat—tízennégy éves gyerekeink vannak. A szülők reggel fél 8-ra bekísérik őket. Ott-hon reggeliznek és vacsoráznak, itt jó minőségű, bőséges ebédet, valamint délelőtti és délutáni egy-egy üdítő italt kapnak. Mindezt heti 160 forintért. Tízórait, uzsonnát otthonról hoz, aki igényli.

— Délelőtti és délutáni van daja és irányítója, és ő tartja kézben a táborral kapcsolatos tennivalókat.

— A tábor ezen a nyáron

1-1 óra közös foglalkozás. Ez edzésből, bemelegítésből, gimnasztikából, a sportági alapelemek ismertetéséből, gyakorlásból áll. Ebéd előtt és után 1-1 óra szabad foglalkozás is van, majd 4-től 5-ig a felszerelések, helyiségek rendbehozatala következik, tisztálkodás, átöltözés utcai ruhába. Fél 5, 5 körül jönnek a szülők és a társaság mehet haza. Gondolom, eléggé fáradtak ahhoz, hogy egy kis beszélgetés, vacsora, fürdés, esetleg korai tévézés után minden felszólítás nélkül aludni térjenek.

— *Milyen sportágakban dolgoznak, és miből áll a szabad foglalkozás?*

— Az atlétika, az asztalitenisz, a röplabda, a kézilabda és a labdarúgás az öt sportág, amelynek a gyakorlására lehetőség van. Kissé a szabad foglalkozást is irányítjuk. A tévé délelőtti adását nézheti, akit érdekel. A csarnokban focizhatnak, pingpongozhatnak, fogócskázhatnak, ha jó az idő, kint az udvaron napozhatnak, azt tehetik, amire éppen kedvük szotytyan. Sőt — a szakszervezet gavalléros adományából — van nagyon sokféle társasjáték is, válogathatnak közülük.

— *Azt árulja még el, hogy ha ez a tábor most a nyáron indul, a szülők hogyan szerezhették tudomást a létezéséről? És hogyan lehet rá jelentkezni?*

— A munkahelyi szakszervezeti bizottságokon keresztül értesülhettek a dolgozók a tábor megalakulásáról. Minden héten hétfőn kell jelentkezni a következő hétre. A jelentkezők számától függően gondoskodunk az edzői létszámról.

— *Hány gyerek van itt egy-szerre? Állandó a létszám?*

— Nem. Hetenként változik. Ez most fennállásunk negyedik hete. Van olyan, nem is egy, aki folyamatosan a gyerekeknek, az első hét óta. Általában 50-60 körül mozog a létszám, de a második héten 98-an voltak.

— *Nagyon köszönöm a szíves tájékoztatást, de még mielőtt elmegyek, lehetne 2-3 gyerekkel egy kicsit beszélgetni?*

— Természetesen. Megnézzük, mit csinálnak.

Éppen szabad foglalkozás volt, de a társaság nagy része az asztaliteniszt gyakorolta.

Tornából jeles

Elsőnek *Juhász Lászlóval* váltottam néhány szót. Ő már nagy fiú, a nyolcadik osztályt végzte. A Kaffka Margit gimnáziumban fogja folytatni tanulmányait. Nagyon szeret itt lenni, jól érzi magát, annak ellenére, hogy a dzsiu-dzsiu elnevezésű önvédelmi sportág érdeklő őt legjobban, aminek a gyakorlására azonban itt nincs lehetőség.

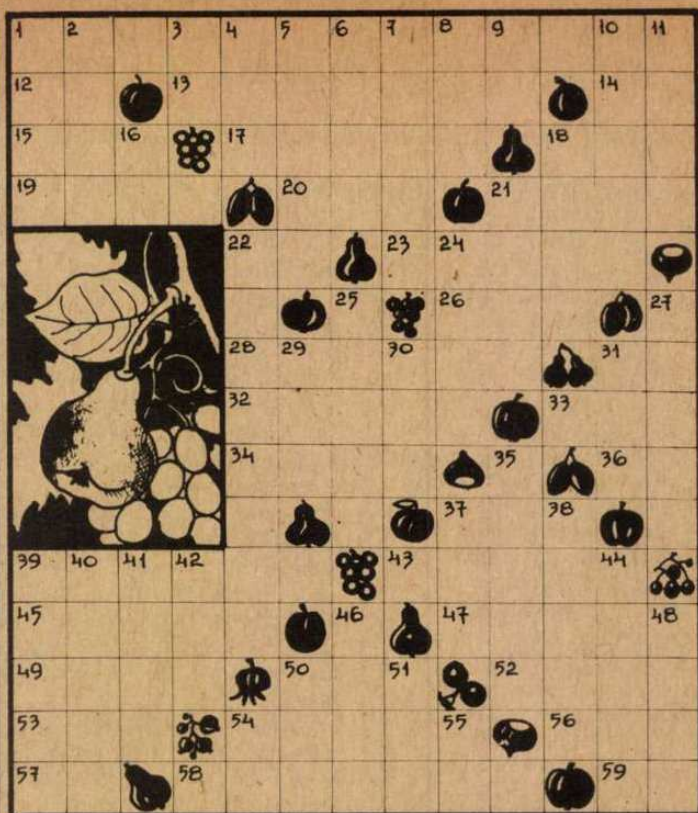
Szabó Attila a hatodik osztályt végezte. Ő kezdettől fogva lakója a tábornak, szeret ide járni. Megkérdeztem, hogy aznap mit ebédelt. Elmondta, hogy lencseleves és milánói makaróni volt a „kaja”. Az üdítő italok is változatosak. Eleinte meggy-márka volt, majd most alma- és szőlőlevet kapnak.

Czakó Mária a legkisebbek közül való. Most végezte a második osztályt. Eléggé messziről jön be mindennap anyukájával, aki a közeli Zugló központ dolgozója.

Molnár Zsolt most megy ötödikbe. Kedvenc sportja az asztalitenisz. Kérdeztem a gyerekeket tanulmányi eredményeiről. Vannak jobbák, gyengébbek, de tornából valamennyinek jelese volt.

Egészen föllekesülve jöttem el a PSE-telepről. Nagyszerű kezdeményezés, csak köszönet jár érte kitalálóiknak és kivitelezőiknek. Nem tudom, más intézményeknél is van-e ilyen, mert ha nincs, követniük kellene a Postás Sport Egyesületnek és a Postások Szakszervezetének példáját.

Török Lászlóné

A nyár vége felé tartunk. Áruklodó mozzanatra alapozott fölfevés. 6. Mitikus indiai tan. 7. A nagyszülő őse. 8. Híres a bo-ra. 9. Személyes névmás (ékezcshibával). 10. Körösi ... 11. Férfinev. 16. Ikegőti. 18. Homunkben is ebből a témából nyújtunk át egy tálcára valót.

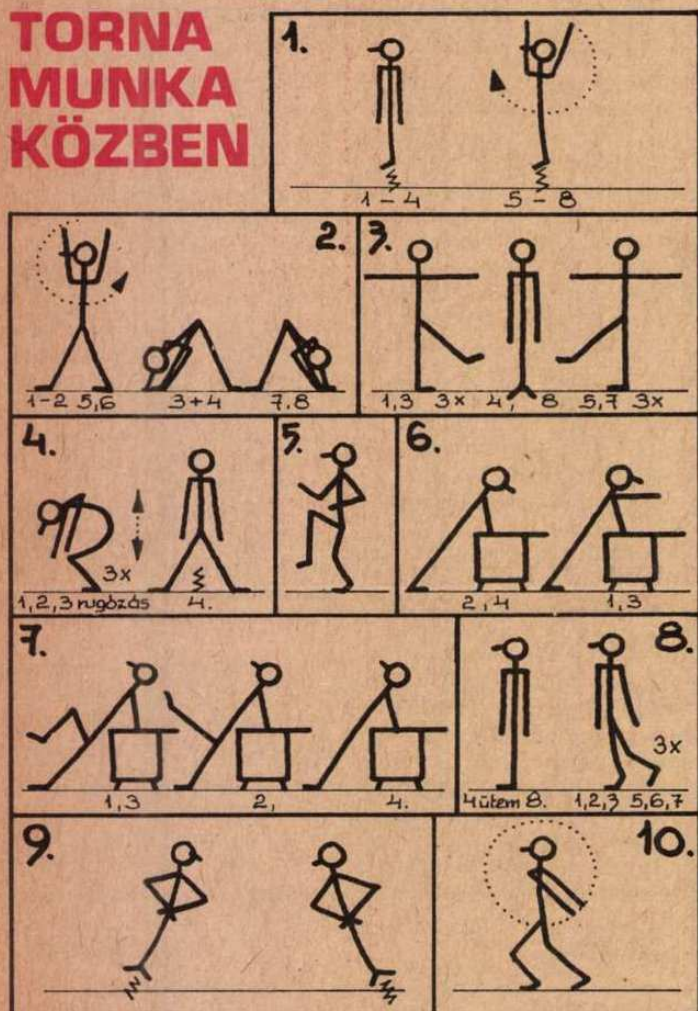
VÍZSZINTES:

1. Steinbeck híres regénye. 12. Házállat. 13. Idős asszonyok. 14. Ételízestítő. 15. Mezőgazdasági eszköz. 17. Duzzad. 18. Kacat. 19. Egyik megyénk. 20. Égitest. 21. Peru fővárosa. 22. Megeléget (ford). 23. Személyének ismertetője (ford). 25. Jürgens. 28. Déligyümölcsöt termő növény. 31. Kötőszó. 32. Szomszédos ország tengere. 33. Mulatság. 34. Kanna, sőt készlet is van ilyen. 36. Mutatószó. 37. A fejen található. 39. Újabb kőkor. 43. Kedvelt étel ez a kása. 45. Kocsonyásodik. 47. Jogtalan jövedelmek. 49. Indító vezényszó. 50. Irányítószáma 8660. 52. ... Szabó Gábor. 53. Helyhatározószó. 54. Az Olympia című festmény alkotója. 56. Idegen tagadás. 57. Szolmizációs hang. 58. Déligyümölcs. 59. Helyrag.

FÜGGŐLEGES:

1. Fen. 2. Erdei állat. 3. Kicsinyítőképző. 4. Idegen és. 5. Kaló Ferncné (Eger). — *Bánhidi* — Beküldési határidő: szeptember 5. Előző rejtvenyünk helyes megfejtése: *Agónia, Julika, Rebeka, Kapuvina, Laura*. Könyvtalványt nyertek: *Beszédes Csabáné* (Szentes), *Birinyi Miklósné* (Eger), *Csepi Lajosné* (Nagyszentjános), *Dócs Attiláné* (Borsodnádásd), *dr. nyitóképző*.

TORNA MUNKÁK KÖZBEN

1. Kiindulólétezet: alapállás. 1-4. ütem: páros lábón szökdelés. 5-8. ütem: szökdelés közben karkörzés hátra.

2. Kiindulólétezet: terpeszállás, kar magastartásban. 1-2. ütem: karkörzés előre két-szer. 3-4. ütem: törzshajlítás a jobb lábhoz. 5-6. ütem: törzsemelés karkörzéssel előre. 7-8. ütem: törzshajlítás a bal lábhoz.

3. Kiindulólétezet: terpeszállás. 1-2-3. ütem: kar- és bal láb lendítés háromszor. 4. ütem: kiindulólétezet. 5-6-7. ütem: kar- és jobb láb-lendítés háromszor. 8. ütem: kiindulólétezet.

4. Kiindulólétezet: terpeszállás. 1-2-3. ütem: ugrás guggoló helyzetbe, rugózás három-szor. 4. ütem: rugózás terpeszállásban.

5. Helyben futás 30 másodpercig.

6. Kiindulólétezet: kéztámasz az íróasztalon. 1. ütem:

bal kéz emelése előre. 2. ütem: alapállás. 3. ütem: jobb kéz emelése előre. 4. ütem: alapállás.

7. Kiindulólétezet: hátsó fekvőtámasz az asztalon. 1. ütem: bal láb hajlítása. 2. ütem: nyújtás előre. 3. ütem: hajlítás. 4. ütem: kiindulólétezet. Vé-gezzük el a gyakorlatot jobb lábbal is!

8. Kiindulólétezet: alapállás. 1-2-3. ütem: emelkedés egy lábón lábujjhegyre háromszor. 4. ütem: alapállás. 5-6-7. ütem: emelkedés a másik lábón háromszor. 8. ütem: alapállás.

9. Kiindulólétezet: alapállás, kéz a csipőn. Szökdelés jobbra, balra páros lábón tízszer.

10. Kiindulólétezet: alapállás. Helyben járás. Járás közben mély belégzés és kilégzés, hátra karkörzéssel háromszor-négyszer.

Hamar Gábor

POSTÁS DOLGOZÓ
A Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13.
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős szerkesztő: BENDA ISTVÁN
Telefon: 428-777
Kiadja a Népszava Lap- és Könyvkiadó
Budapest XIII., Váci út 73. Telefon: 497-950
Levelezim: Budapest, Postafiók 43. 1553
Egyszámúszám: MNB 215-51 628
Felelős kiadó: KISS JENŐ igazgató
Előfizetési díj egy évre: 18 Ft
84-4050. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 02330-3701

Új sportlétesítmény Szegeden

A szegedi postás sportkör június 21-ét minden bizonnyal piros betűkkel jegyzi be naplójába, hiszen ezen a napon adták át rendeltetésének a Dorozsmai úton felépült új sportlétesítményt. Ennek kapcsán ültünk le rövid beszélgetésre *Vojnár László* távközlési műszaki igazgatóhelyettesével, a sportkör elnökével, akit mindenekelőtt arra kértem, mutassa be az új épületet.

— A létesítmény „lelke” két-ségkívül a hatsávos, nemzetközi mérkőzések lebonyolítására is alkalmas, teljesen automatizált tekepálya, amelynek nézőterén nyolcvan felfoghat-nak helyet. A nézőtér mögött elhelyezkedő előcsarnokból közelíthető meg a büfé és a ruha-tár, valamint a nézők rendelkezésére álló szociális blokk. Ehhez az épületrészhez közvetlenül csatlakozik a tekézők férfi-és női öltözője, zuhanyozókkal, mosdókkal, szertárral. A Dorozsmai úti főbejáraton érkezők a portásfülkével ellátott előcsarnokon át juthatnak ki a szabad-téri sportpályára. De ugyaneb-ből az előcsarnokból nyílik az a folyosó, amelyről a négy öltöző megközelíthető. Természetesen ezek mindegyikéhez mosdó, zuhanyozó és W. C. tartozik. Ezekkel szemben, a folyosó másik oldalán található a sportiroda, két szertár, mosókonyha, szá-rító, a személyzeti öltöző és zuhanyozó, valamint a kazánház.

— *Fölmerül a kérdés, miként valósulhatott meg ez a még nagy sportegyesületek is ritkaságszámba menő beruházás? Gondolok itt elsősorban a gazdasági helyzetünkre.*

— A szegedi tekepályája és vívóterme a régi igazgatósági épület udvarán volt, amelyet a Püspök utcai távbeszélő-köz-pont és az új igazgatósági iroda-ház építése miatt 1969-ben le kellett bontani. Ezért az MTS országos tanácsának elnökhe-lyettese 1970 áprilisában előírta mind a tekepálya, mind pedig a vívóterem pótlását.

— *Ennek idestova 15 éve ...*

— Igen, sajnos ebben a más-fél évtizedben vagy a pótláshoz szükséges pénzügyi fedezet nem állt rendelkezésünkre, vagy a kivitelező vállalkozási készsége hiányzott abban az időpontban, amelyben éppen lett volna pénz. Végül is 1982-ben szerződést köthettünk a DÉLÉP-pel.

— *Émlítette a vívóterem pótlására fennálló kötelezett-ségünket is.*

— Az épület tervezésének időszakában ezt sem hagytuk figyelmen kívül, de a vívóterem építési költsége jelentős mértékben meghaladta volna az e beruházásra fordítható össze-get. Egyébként ez a kérdés egy kicsit a jövőbe is elvezet, hiszen a sporttelep fejlesztése — meg-ítélésem szerint — nem állhat meg ezen a ponton. A jelenlegi épületet úgy helyeztük el, hogy az a távlatban bővíthető lesz egy több célú sportcsarnokkal, beleértve természetesen a vívó-termet.

— A másik fontos feladat a szabadtéri sportpályák rendbe-

gázdasági helyzetünkre általánosságban jellemző szerény le-hetőségekre.

— A sportkör tekepályája és vívóterme a régi igazgatósági épület udvarán volt, amelyet a Püspök utcai távbeszélő-köz-pont és az új igazgatósági iroda-ház építése miatt 1969-ben le kellett bontani. Ezért az MTS országos tanácsának elnökhe-lyettese 1970 áprilisában előírta mind a tekepálya, mind pedig a vívóterem pótlását.

— *Ennek idestova 15 éve ...*

— Igen, sajnos ebben a más-fél évtizedben vagy a pótláshoz szükséges pénzügyi fedezet nem állt rendelkezésünkre, vagy a kivitelező vállalkozási készsége hiányzott abban az időpontban, amelyben éppen lett volna pénz. Végül is 1982-ben szerződést köthettünk a DÉLÉP-pel.

— *Émlítette a vívóterem pótlására fennálló kötelezett-ségünket is.*

— Az épület tervezésének időszakában ezt sem hagytuk figyelmen kívül, de a vívóterem építési költsége jelentős mértékben meghaladta volna az e beruházásra fordítható össze-get. Egyébként ez a kérdés egy kicsit a jövőbe is elvezet, hiszen a sporttelep fejlesztése — meg-ítélésem szerint — nem állhat meg ezen a ponton. A jelenlegi épületet úgy helyeztük el, hogy az a távlatban bővíthető lesz egy több célú sportcsarnokkal, beleértve természetesen a vívó-termet.

— A másik fontos feladat a szabadtéri sportpályák rendbe-

tétele, és újak létesítése. Ennek belátható időn belüli megvalósítására — éppen a várható ki-sebb költségek miatt — na-gyobb esélyt adok. A labdarú-gópálya füvesítésével egyidejű-leg köréje — a terület feltöltésé-vel — futópályát építünk, a két kapu mögött pedig aszfaltozott kézilabdapályát, ami a pálya feltöltésével alkalmas lehet teniszpályának, kosárlabdapályá-nak vagy éppen röplabdapályá-nak.

— *Hoz-e valamiféle válto-zást ez az új létesítmény a sportkör életében?*

— En inkább azt monda-nám, hogy nemcsak a sportkör, hanem a postás dolgozók szá-mára is jelentős változást hoz-hat. Elsősorban a tömegsport-igény magas színvonalú kielé-gítésére gondolok, hiszen meg-felelő szervezéssel adott idő-pontban bárki előtt nyitva áll a kapu. Terveink között szerepel egy nyári sportnapközi létreho-zása, amelyben szakképzett testnevelő tanár felügyelete alatt tölthetik napjaikat a pos-tás apróságok.

— Ugyanakkor jótékony ha-tást kell gyakorolnia ennek az új létesítménynek a sportkör gazdálkodására is, mivel az ar-ra jelentkezőknek — természetesen pontos időbeosztással — bérbeadjuk a tekepályát. Az így befolyó bérleti díj egy része a sportkör szebeit gazdagítja.

— *Hogyan fogadják új ott-honukat a tekézők?*

— Természetesen örömmel, hiszen éveikig albertők voltak a DÉLÉP-pályán. Meggyőződés-em, hogy a csaknem 30 főt

számláló szakosztály a saját ott-honában mindenkire nézve vé-széles lesz, mind az NB III-as, mind a megyei, mind pedig a városi bajnokságban. A közeljövőben szeretnénk megalakítani a női csapatot is, amely vagy az NB II-ben, vagy a megyei osz-tályban indulna.

— *Ős a focisták?*

— Ék a megyei II. osztály-ban bajnokságot nyertek, így szebb ajándékot nem kaphat-tak volna, mint az új, korsze-rűen felszerelt öltözőket. Lét-számuk megközelíti a 60-at, be-leértve a felnőtteket, az ifjúsá-giakat és a serdülőket.

— *Végezetül: mibe került ez a beruházás?*

— A Magyar Posta központ-ja által jóváhagyott beruházási alapokmány szerint 29,3 millió forintot költhettünk erre az ösz-szesen 1234 négyzetméter alap-területű épületre. Ezzel szem-ben a teljes beruházási költség alig haladta meg a 27 millió fo-rintot.

Befejezésül mi mást kíván-hatnánk ennek a mintegy 250-300 tagot számláló, a fenn-állásának 50. évfordulóját nem-régiben ünneplő zöld-fehér egyesületnek: váljon valóra a sportkört elnöknek a komplex fejlesztésre irányuló törekvése; valamennyi postás sportoló érezze magának a létesít-ményt, mindazon postás dolgo-zókkal és gyermekekkel együtt, akik szabad idejüket az egymással való versengésnek, a kulturált sportolásnak szente-lik.

Tóth-Piusz István